

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδός Προαστείου, αρ. 10

Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις 'Αθήνας δια γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρουσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετά εικόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: 'Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ', ιστορικόν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Πανᾶ — Παύλου Λιρᾶο: ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ. — Μαξίμου Βιλρέ: ΑΠΙΣΤΟΣ!

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

'Εν 'Αθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15

'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὰ «'Εκλεκτὰ Μυθιστορήματα» θὰ ἀποστέλλωνται τοῦ λοιποῦ ταχυδρομικῶς, πρὸς ἀποφυγὴν δὲ παρῖπόνων, παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ μὴ λαμβάνοντες αὐτά, νὰ γνωστοποιήσωσι τοῦτο τῇ Διευθύνσει.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Μέχοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ υἱοὶ τῆς Μαριάννας, δυσκόλως ἄλλως τε ἀπατώμενοι, δὲν ἠνώνησαν τὴν μετὰ τοῦ Ζεαννίνου σχέσιν τῆς μητρός των, ἥτις σχέσις μετεβάλλετο ἤδη εἰς ἀπειρον τρυφερότητα, σχεδὸν εὐλαβῆ.

Οὐδέποτε οὐδὲ λέξιν ὑπονοίας ἐξέφρασαν τῷ Σακορράφῳ. Ἦν οὗτος οἰκείος μεταβαίνων εἰς τὴν ἑπαυλίαν των ὁσάκις ἤθελεν ἐλευθέρως, χωρὶς κανεὶς διὰ τοῦτο ν' ἀνησυχῆται.

Ἦδη, ἐδιπλασίαζε τὰς περιποιήσεις του, καθ' ὅσον αἱ κρίσεις τῆς ἀτυχοῦς γυναικὸς καθίσταντο συχνότεραι, ἔβλεπε μετ' ἀπελπισίας πλησιάζουσαν τὴν ὄραν, καθ' ἣν καὶ ἡ τελευταία ἀναλαμπὴ τῆς διανοίας τῆς θὰ ἐσβέννυτο ὑπὸ τὸ φύσημα τῶν φαντασμάτων, ἀτινα διαρκῶς παρίσταντο ἐνώπιον τῆς ταλαιπώρου Μαριάννας.

Πολλάκις τὴν νύκτα ἡ 'Αγνή ἀφυπνίζετο ἐκ τῶν κραυγῶν τῆς μητρός τῆς

ἐσπευδε καὶ εὔρισκεν αὐτὴν ἀνακαθημένην ἐν τῇ κλίνῃ τῆς, δεικνύουσαν σημεῖόν τι ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ δωματίου τῆς, μετὰ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοὺς καὶ ψιθυρίζουσαν μετὰ φρίκης ἀροήτου τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα: Νοέ! Ζουάννα!

Ὁ Ζεαννίνος, προβλέπων τὴν προσεχῆ καταστροφὴν, ἠσθάνετο φρίκην διὰ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Κορεντίνον τοὺς ἀγρίους ἐκείνους, τοὺς ἔχοντας χαλύβδινον τὴν καρδίαν, τοὺς ὁμοιάζοντας πρὸς τὸν πατέρα των καὶ ἱκανοὺς ὡς ἐκεῖνος εἰς τὸ ἔγκλημα, ὅπερ τῷ ἀφῆρει τὴν γυναῖκα, ἥτις εἶχε περιποιηθῆ αὐτὸν ἐν τῇ ἐγκαταλειμμένῃ παιδικῇ του ἡλικίᾳ, καὶ ἥτις βραδύτερον ἐνέπνευσεν αὐτῷ τόσῳ φλογερὸν ἔρωτα.

'Αλλ' ἀπέκρουσε τὰ πληροῦντα τὴν καρδίαν του αἰσθήματα.

'Αν ἐγίνετο ἐχθρὸς τῶν δύο ἀδελφῶν πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ μεταβαίῃ παρὰ τῇ Μαριάννᾳ; Πῶς θὰ ἐπανέβλεπεν αὐτὴν; Ὁ χρόνος, ὁ καταστρέφων τὰ θέλητρα τῆς κυρίας Κερανδάλ, οὐδόλως ἡλαττοῦ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Ζεαννίνου.

'Ὅτε οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔμειναν μόνοι ἐν τῷ μαγειρείῳ ἔλαβον θέσιν κύκλῳ τῆς θερμάστρας.

Ὁ Ἰάκωβος ἀνεσκάλευσε τὴν θερμὴν ἔτι τέφραν ἀναμένων τὰς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ φύλακος.

— 'Εχομεν νέα ἀπ' ἐκεῖ κάτω, ἤρξατο λέγων ὁ Ζεαννίνος.

— Τὸ εἰξέρω, εἶπεν ὁ Κορεντίνος. Θέλουν νὰ μᾶς μεταχειρισθοῦν ὡς καννιβάλους.

— Ὁ κύρ Βρικεβὲκ μᾶς ἐκάλεσε καὶ μᾶς ἔδωκεν ὁδηγίαν, προσέθηκεν ὁ Σακορράφας.

— Νὰ μᾶς καταδιώξετε ὡς ἀγρία θηρία. Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴν του.

— Θὰ σᾶς καταγγείλουν ἂν σᾶς συλλάβουν ἐπ' αὐτοφῶρῳ εἰς τὴν περιοχὴν.

— Καὶ ποῦ λοιπὸν θὰ ὑπάγωμεν; Ἡ χέρσος, τὰ ἔλλα καὶ τὸ δάσος ἀνήκουν ὅλα εἰς τὴν μαρκησίαν.

— Ἀλήθεια.

— Λοιπὸν, ἔχομεν πόλεμον.

Ὁ Ἰάκωβος ἐμειδίασε πικρῶς.

— Κακὰ κάμνει αὐτὴ ἡ κυρία, εἶπεν. Ἐπλησίασε τὴν ἔδραν του καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, ὡς εἰ ἔβλεπε μὴ τις ἤκουεν αὐτόν.

— Εἶσαι τρελλός, εἶπεν ὁ Κορεντίνος. Δὲν εἶναι κανεὶς ἐδῶ.

Καὶ παρετήρησε τὸν Ζεαννίνον.

— Εἶσαι τοῦ σπιτιοῦ μας ἀνθρωπος σύ, εἶπεν ἀτενίζων αὐτόν μετὰ βλέμματος ἐμποιήσαντος φρίκην τῷ φύλακι. Σὺ θὰ ἐπρωτίμας νὰ σὲ κάμουν κομμάτια παρὰ νὰ μᾶς κάμῃς κακόν. Ἐγὼ καὶ ὁ Ἰάκωβος ἔχομεν τὸ ἴδιον κεφάλι. Μία ἰδέα μᾶς τυραννεῖ. Κάμε μᾶς μίαν χάριν.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Θὰ ἀφῆνα τὴν θέσιν μου ἂν ἐπρόκειτο νὰ σᾶς βλάψω.

— Ἐξ ἐναντίας, ὑπέλαθεν ὁ Κορεντίνος, πρέπει νὰ κρατήτης τὴν θέσιν σου.

— Τί θέλετε λοιπὸν;

— Ἡ δεσποινὶς Καικιλία θὰ νυμφεῖθῃ;

— Λέγουν, δὲν εἶναι ὅμως καὶ βέβαιον.

— Θὰ ἔρχεσαι λοιπὸν κάθε βράδῳ νὰ μᾶς πληροφορῆς διὰ τὸν γάμον αὐτόν.

— Τίποτε ἄλλο;

— Τίποτε.

— Εἶναι ἀπλούστατον αὐτό.

— Ἀλήθεια; Ἐνδιαφέρομαι διὰ τὴν Καικιλίαν, εἶπεν ὁ Κορεντίνος μετ' ὕφους ἀδιαφορίας, ὅπερ ὅμως διέψευδεν ἡ φλόξ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλοὶ καπνίζοντες

Εἶτα ὁ φύλαξ ἠγέρθη, ἀνήρτησεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τὴν καρβίναν του καὶ ἐξῆλθε συρίζων κυνηγετικὸν τι ἄσμα.

1Δ'

Οἱ δύο ἀδελφοί.

Ὁ Ζεαννίνος, ἐξελθὼν, παρετήρησε τὰ παράθυρα τῆς ἐπαύλειος τῶν Κερανδάλ,

ὧν ἡ σκιά ἐζωγραφεῖτο μελανή ἐπὶ τοῦ διαστέρου οὐρανοῦ.

Οὐδὲν οὐδαμοῦ διεκρίνετο φῶς. Μόνον τὸ μαγευτικὸν ἐφωτίζετο ἔτι ἀσθενῶς.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἦσαν πάντοτε ἐκεῖ.

Τι ἀρά γε ἐμνηχανῶντο;

Κατὰ τί λοιπὸν οἱ λύκοι οὗτοι, ὡς ἔλεγεν ὁ χωροφύλαξ τοῦ Πορνιγούεν, ἐνδιεφέροντο διὰ τὸν γάμον τῆς δεσποινίδος Καικιλίας;

Τοῦτο ἀνησχόλει τὸν Ζεαννίνον.

Ὁ Ἰάκωβος, ὅστις δὲν ἐπροδίδετο, εἶχεν ὑπουργὸν βλέμμα, ὅπερ οὐδὲν καλὸν προσιωνίζετο.

Ὁ φύλαξ παρετήρησε τοῦτο.

Ἐμείνε πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου παρατηρῶν μήπως φῶς τι ἐφαίνετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μαριάννας, εἶτα δὲ ἐπανελάβε τὴν πορείαν τοῦ σπύδων πρὸς τὸ ἐρημητήριόν του, εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαῖν - Ζιλδὰς.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ δὲν εἶχον ἀνοίξει τὸ στόμα ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ φύλακος. Ἐνδεκα ὥραι ἐσήμανον εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀλσατιανὸν ὠρολόγιον. Ὁ Κορεντίνος τότε ἠγέρθη καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν εἶδε πρὸς τὰ ἔξω.

Ψυχὴ ζωσα δὲν ἐφαίνετο. Μόνος ὁ κύων τῆς αὐλῆς ἐπλησίασε σείων τὴν οὐρὰν καὶ λείχων τὰς χεῖρας τοῦ αὐθέντου του.

Ὁ Κορεντίνος ἐπανεκλείσει προσεκτικῶς τὴν θύραν καὶ ἐκάθισε πάλιν ἐπὶ τοῦ σκίμποδός του.

Ὁ Ἰάκωβος μετὰ τοῦ ζωώδους αὐτοῦ φλέγματος, μὲ βλοσυρὸν τὸ ὄμμα, τὴν ράχιν στηρίζων ἐπὶ τινος παρὰ τὴν ἐστίαν στήλης, παρετῆρει τὸν ἀδελφόν του.

— Ἐμμεθὰ μόνον, Ἰάκωβέ μου, ἤρξατο ὁ Κορεντίνος. Πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν.

Καὶ κύψας πρὸς τὸν ἀδελφόν του εἶπε χαμηλοφώνως:

— Εἶναι λόγοι, τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει ν' ἀφήσῃ κανεὶς εἰς τὸν δρόμον, διὰ νὰ μὴ τοὺς μάθῃ κανεὶς ἀδιάκριτος. Ὁ Ἰβ δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ· τόσῳ τὸ καλλίτερον; Δὲν θὰ ἐννοοῦσε. Αὐτὸς εἶναι πάρα πολὺ καλὸς· δὲν εἶναι φιλοδοξός. Εὐχαριστεῖται μὲ τὴν Ροζίνα του καὶ τὸ ἀμαξί του. Τώρα ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ καλὰ ἔκαμε. Ὁ βαρόνος δὲ Κερανδάλ ἐργάζεται διὰ νὰ μᾶς διατηρήσῃ τὴν γωνίαν τῆς γῆς, ἡ ὁποία μᾶς ζῆ. Καὶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες εἶναι περιττὸν ν' ἀκούσουν. Ἡ μητέρα μας τώρα ἔξυρει ἀρκετὰ. Ἡ Ἄγνη σκέπτεται μόνον πῶς νὰ γείνη ὠραία καὶ ὀλονὲν κυττάζεται εἰς τὸν καθρέπτην. Αὐτὸ εἶναι τῆς ἡλικίας τῆς. Ἡμεῖς ὁμῶς πρέπει νὰ σκεφθῶμεν.

Ὁ Ἰάκωβος ἀπέθηκεν ἐπὶ πέτρας τὴν καπνοσύριγγα αὐτοῦ.

— Βλέπεις, ἀδελφέ, ἐξηκολούθησεν ὁ Κορεντίνος, ἠπατήθημεν. Ζῶμεν εἰρηνικὴν ζωὴν ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ὁ πατήρ μας. Δὲν ἦτο φυσικὸς αὐτὸς ὁ θάνατος! Εἶχε μίαν ιδέαν. Δὲν θὰ πεισθῶ ποτὲ πῶς τὰ χρέη μας ἐπληρώθησαν μόνον τῶν. Ὁ διάβολος γνωρίζει περισσότερα ἀπὸ ἡμᾶς εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Φοβοῦμαι πῶς καὶ

ἡ μητέρα γνωρίζει. Ὁμίλησε κάποτε δι' ἓνα ἐξαδελφόν, ὁ ὁποῖος ἦλθε μίαν ἐσπέραν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ πολέμου ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ὁ ὁποῖος ἔφυγεν ἔξαφνα τὸ πρῶτ', πρὶν ἐξημερώσῃ. Εἶναι ὑποπτον αὐτό. Ὁ πατήρ μας εἶχε περισσοτέραν ἀγαθότητα ἀπὸ ὑμᾶς. Ἄν ἠθέλαμεν, ἄμα ἀπέθανεν αὐτὸς ὁ καταραμένος μαρκήσιος δὲ Φοντερόζ, θὰ ἐπέριναμεν ὅλην τὴν περιουσίαν του. Μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς περιουσίας τῶν Κερανδάλ δὲν ὑπῆρχε παρὰ μία κόρη δέκα ἐτῶν, ἡ ὁποία τώρα ἐμεγαλώσε Ἀρκετὰ ἐπεριμείναμεν.

— Αὐτὸ εἶναι λαθὸς ἰδικόν σου, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος πληρῶν μικρὸν ποτήριον ρακῆς.

— Δόσε διαταγὰς.

— Ἐγὼ δὲν ἐπεριμένα διαταγὰς, ὅταν ἐπρόκειτο διὰ τὸν μαρκήσιον.

Ὁ Κορεντίνος ἐξηκολούθησεν:

— Ἄμα ὑπανδρευθῆ θὰ γλυτώσῃ. Αὐτὸς ὁ κόμης δ' Ἀμβαρὲς θὰ μᾶς τὴν ἀφαιρέσῃ. Θὰ τὴν ὑπάγῃ εἰς Παρισίους ἢ ἄλλου, καὶ δὲν θὰ ἤξεύρωμεν τί νὰ κάμωμεν. Ἐπειτα θὰ κάμουν παιδιὰ, καὶ δὲν εἶναι εὐκολὸν νὰ ἐξελείψῃ κανεὶς ὀλόκληρον οἰκογένειαν. Τετέλεστοι λοιπὸν· θὰ χάσωμεν τὸ πᾶν. Πρέπει νὰ σκεφθῶμεν καλὰ. Δὲν εὐρίσκες πῶς τὸ Πενοὲ δὲν μᾶς χωρεῖ πλέον; Δὲν ἤμεθα καὶ μόνον. Τί θὰ γείνη ἡ Ἄγνη; Δὲν εἶναι ἐντροπή μας νὰ βλέπωμεν ἓνα χωροφύλακα νὰ γλυκοκυττάζῃ μίαν Κερανδάλ; Πρέπει νὰ ἔχῃ προῖκα εἶναι ὠραία νέα καὶ συμπαθητικὴ· δὲν ἀρκεῖ ὁμῶς, χρειάζονται καὶ χρήματα Νκί, χρήματα! Τώρα τὰ χρήματα εἶναι ὁ Θεός, ἡ εὐγένεια, ἡ τιμὴ, ἡ δύναμις, τὰ πάντα. Ἐβραῦνθη αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Θέλω χρήματα. Βλέπεις, Ἰάκωβε, ὅτι αὐτὴ ἡ κατάστασις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ πολὺ. Πρέπει νὰ γείνη ἰδικὴ μας ἡ περιουσία τοῦ Φοντερόζ, δηλαδὴ ἡ περιουσία τῶν Κερανδάλ. Τί λέγεις;

— Καλὰ ὁμίλησες, Κορεντίνε.

— Λοιπὸν ἓνα μόνον εἶναι τὸ ἐμπόδιον καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀφαιρέσωμεν.

— Πῶς;

— Θὰ σκεφθῶμεν, ἀλλὰ τί ὄνειρον, Ἰάκωβε! Νὰ ἔχωμεν ὅλα ὅσα φαίνονται ἀπὸ τοὺς πύργους τοῦ Σαῖν - Ζιλδὰς, τὸ δάσος, τὰ ὄρη καὶ τὴν πεδιάδα, τὰ ἔλη καὶ τὰ χωρία! Νὰ βλέπωμεν ὅσῳ μακρὰν φθάσει ὁ ὀφθαλμὸς μας καὶ νὰ λέγωμεν: εἶναι ἰδικὰ μας! Θὰ ζῶμεν, χωρὶς νὰ φροντίζωμεν διὰ τὸν ἄλλον κόσμον. Αὐτὸ θὰ ἦτο λαμπρόν, ἔπειτα ἀπὸ τὰς προσβολὰς, τὰς ὁποίας καθημερινῶς μᾶς κάμνουν οἱ κύριοι τοῦ Σαῖν - Ζιλδὰς. Θὰ στείλωμεν εἰς τὸν διάβολον αὐτὸν τὸν ἀχρεῖον Μαλὸ Βρικεβέλ. Πόσαις φοραῖς μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ τὸν φονεύσω καὶ νὰ τὸν ρίψω μὲ μίαν πέτραν εἰς τὸν λαϊμόν εἰς μίαν τρύπαν τοῦ ἔλους. Δὲν τὸ ἔκαμα ὁμῶς. Σήμερον εἶναι καιρὸς ἀκόμη. Ἄς ἐνεργήσωμεν.

— Ὅταν θέλῃς.

— Ὑπάρχει καὶ ἄλλος λόγος ἀκόμη, ὑπέλαβεν ὁ Κορεντίνος μετὰ θάρρους.

— Ποῖος;

— Ἄν ἠγάπας μίαν γυναῖκα καὶ ἤθελαν νὰ τὴν νυμφεύσουν μὲ ἄλλον, τί θὰ ἔκαμνες;

— Κατὰ τὰς περιστάσεις, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος φοικιάσας.

— Τὸ εἰξεύρω καλὰ ἐγώ. Σὲ γνωρίζω. Θὰ τὴν ἐσκότονες καλλίτερα παρὰ νὰ τὴν ἴδῃς εἰς ἄλλον. Θὰ ἐπερνοῦσε τὰς νύκτας νὰ τὴν περιμένῃς. Θὰ ἔχανες τὸν ὕπνον ἐνὸς χρόνου διὰ νὰ τὴν ἴδῃς μίαν ὥραν. Θὰ ἐσυρσο εἰς τὰ γόνατα εἰς τοὺς δρόμους διὰ νὰ φθάσῃς πλησίον τῆς. Ἄκουσε, Ἰάκωβε. Δὲν εἶμαι ὁ ἐραστὴς τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ ἐγώ! Ποτὲ δὲν τῆς εἶπα παρὰ κοινὰ πράγματα, ὅταν περῶ καὶ μὲ χαιρετᾷ. Ἄν τῆς ἔλεγα τίποτε περὶ ἔρωτος θὰ μὲ ἐκαταφρόνει καὶ θὰ μὲ ἐκτυποῦσε μὲ τὸ μαστίγιόν τῆς. Πιθανόν νὰ μᾶς θεωρῇ ὡς πιθήκους ἢ ἀγρίους ἀνθρώπους. Δὲν εἰξεύρω οὔτε ἐγὼ τί αἰσθάνομαι δι' αὐτὴν οὔτε θέλω νὰ τὸ μάθω. Ἀλλὰ δὲν θὰ νυμφευθῆ ἐνόςῳ ζῶ οὔτε αὐτὸν τὸν δ' Ἀμβαρὲς οὔτε κανένα ἄλλον. Δὲν θὰ ἔκαμνες σὺ τὸ ἴδιον, Ἰάκωβε;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ἄν κάνεις ξένος ἠγάπα τὴν κόρην, τὴν ὁποίαν θὰ ἠγάπων ἐγώ, θὰ τὸν ἐφόνευα! Ἄν ἦτο ἀδελφός μου θὰ ἐφόνευα αὐτὴν. Μὲ ἐννοεῖς.

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ Κορεντίνος.

Ὁ Ἰάκωβος, ἐνῶ ὠμίλει ὁ ἀδελφός του, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ. Φλόξ διήλθεν αὐτῶν, ἀλλ' ἐσβέσθη πάραυτα.

Ἐπλήρωσεν ἕτερον ποτήριον ρακῆς καὶ ἐπιεν αὐτὸ ἀπνευστί.

— Ἐχεις δίκαιον, προσέθηκε, πρέπει νὰ λείψῃ αὐτὴ ἡ κόρη.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι παιγνίδι, κινδυνεύει κανεὶς τὸ κεφάλι του, εἶπεν ὁ Κορεντίνος.

— Μπὰ! ἐψιθύρισεν ὁ Ἰάκωβος, μίαν φορὰν πεθαίνει κανεὶς. Μία σφαῖρα εἰς τὸ δάσος δὲν ἔχει αὐθέντην. Καὶ πότε ἡ ὑπόθεσις;

Ὁ Κορεντίνος ἠγέρθη καὶ ἔλαβε τὴν σιδηρὰν λυχνίαν.

— Ἐλα νὰ κοιμηθῆς, εἶπεν αὐριον τὰ λέγομεν.

Ἐθῆκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ προηγούμενος τοῦ ἀδελφοῦ του ἀνῆλθε τὴν λιθίνην κλίμακα καὶ ἐκλείσθη ἐν τῷ κοινῷ δωματίῳ, ἐν ᾧ ἐκοιμάτο μετ' ἐκεῖνου ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Ἰάκωβος ἐκοιμάτο βαθῶς, ἐνῶ ὁ Κορεντίνος, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, ἐσκέπτετο τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερόζ, ἣν ἠγάπα δι' ἀγρίου πάθους, καὶ ἣν ἔβλεπε διερχομένην ἐνώπιόν του ὑπερήφανον ὡς βασιλιδα ἐπὶ τοῦ δάσους καὶ τὰς μάλλον κινδυνώδεις ἀτραπούς τοῦ ἔλους ἢ τῆς χέρσου.

[Ἐπεται συνέχεια].

F. D. GUERAZZI

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἄνηκον οἱ Ἀλβίγειοι εἰς τινὰ αἵρεσιν Μανιχαίων. Εἶχον δ' ἀπέλθῃ τῆς Ἀνατολῆς, φεύγοντες τὰς καταδιώξεις τῶν Ἑλλήνων αυτοκρατόρων. Κατέφυγον εἰς Λιγγουαδόκαν, παρὰ τῷ κόμητι Ραϊμόνδῳ τῆς Θολώτης. Ἐκλήθησαν δὲ καὶ Πατέρωνοι, ἤτοι Πάσχοιτες (ἐκ τοῦ πατὴρ, πάσχειν), πρὸς διαστολὴν ἀπὸ τῶν μαρτύρων τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας.

Οὗτοι ἐπίστευον εἰς τὴν ὑπαρξιν δύο ἀρχῶν, τῆς μὲν ἀγαθῆς, τῆς δὲ πονηρᾶς. Καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην ἀπέδιδον τὴν νέαν Διαθήκην· εἰς δὲ τὴν δευτέραν, τὴν Παλαιάν.

Ἦρουντο τὴν θείαν ἐνσάρκωσιν. Ἐπίστευον ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐκπεπτωκότες ἄγγελοι. οἵτινες ἡμέραν τινὰ θά ἐπανήρχοντο εἰς τὴν πρώην δόξαν Ἀπερίπτου τὰς ἀφέςεις, τὸ Καθαρίστηριον καὶ τὰ θαύματα, ἐπίσης καὶ τὴν μετουσίωσιν, τὴν λατρείαν τῆς Παρθένου καὶ τὴν κόλασιν τῶν ἀβηπτίστων βρεφῶν.

Ὁ ἅγιος Δομίνικος, τῇ ἐντολῇ τοῦ Πάπα, μεταβὰς εἰς Ναρθωνίτιδα, ἐκήρυξε κατ' αὐτῶν σταυροφορίαν, παρέχων τὰς αὐτὰς ἀφέςεις, ἃς καὶ εἰς τοὺς εἰς Παλαιστίνην πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἀγίων Τόπων ἐστρατεύοντας.

Ὁ ἅγιος Δομίνικος, τῇ βοηθείᾳ τοῦ κόμητος Σίμωνος Μομφόρτ, διέτρεξε τὰς χώρας τῆς Θολώσης, τοῦ Ἀλβι καὶ τῆς Καρκασιῶνος, καὶ ἐπυρπόλησε τὴν Βεζιέρην.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἀλβιγίων, εἰς οὓς — ἐρωτήσαντας αὐτὸν ἂν ἐφοβείτο τὸν θάνατον — ἀπήνητησεν :

— Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ τὸν θάνατον ; ...

Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ τὸν ὑπὲρ τῆς πίστεως, ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀγίας ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας θάνατον ; Μὴ μὲ φονεύσετε, ὅς, παρακαλῶ, διὰ μίαν· ἀλλ' ἀκρωτηριάσατε μικρὸν κατὰ μικρὸν ἕκαστον τῶν μελῶν μου, θέτοντες αὐτὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου· εἶτα ἐξορῶντες καὶ τούτους καὶ ἀφίσατε οὕτω τὸ σῶμά μου πληρὲς τραυμάτων νὰ κυλῆται εἰς τὸ αἱμά μου, ἄχρις οὐ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος.

Οἱ Ἀλβίγειοι ὁμῶς ἀπέλυσαν αὐτόν.

Ὁ Ἰννοκέντιος οὐδέποτε κατάρθρωσε νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ Φρειδερίκου τὴν εἰς θάνατον καταδίκην τούτων τε καὶ ἄλλων αἰρετικῶν, οἷον : Ἀρνολδιστῶν, Ραζάρων καὶ λοιπῶν.

Ἄλλ' ὁ διάδοχός του Ὀνώριος ὁ Γ', ἐπέτυχεν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐν τῷ κώ-

δικι τοῦ Ἰουστινιανοῦ τηρουμένης διατάξεως : Hac edictali.

Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ διαλάβωμεν διὰ μακρῶν τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀλβιγίων, ἀναγκαζόμενοι πρὸς τοῦτο ἐξ αὐτοῦ τοῦ θέματος τῆς ἡμετέρας ἱστορίας· ἀλλ' ὁ θέλων νὰ μάθῃ περὶ αὐτῶν πλείονα δύναται νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ ἱρλανδοῦ Μαθουρίνου, ὅστις διὰ τόσον ἰσχυρᾶς φαντασίας ἐξιστόρησε τὰ κατ' αὐτούς.

Ὀνώριος ὁ Γ', συμμορφούμενος κατὰ πάντα πρὸς τὴν πολιτικὴν τοῦ προκατόχου του, ἐδίσταξε ν' ἀπονεύμῃ τὸ αυτοκρατορικὸν στέμμα εἰς τὸν Φρειδερίκον. Ἐξαναγκασθεὶς ὁμῶς, ἀπήτησεν, ὡς ὄρον τῆς τοιαύτης ἀπονομῆς, ὅπως ὁ αὐτοκράτωρ παραχωρήσῃ εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἐρρίκον τὸ βασιλεῖον τῶν Σικελιῶν, ἀποδώσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν κομητείαν τοῦ Φόνδι καὶ ἐκστρατεύσῃ εἰς Παλαιστίνην.

Ὁ Φρειδερίκος ὑπέσχεθη πάντα ταῦτα, διότι οὐδὲν χάνει τις ὑπίσχνουμενος. Ἀφοῦ δ' ἀνέλαβε τὸ αυτοκρατορικὸν στέμμα, ἀπῆλθεν εἰς Ἀπουλίαν, ὅπου, κατατροπώσας τοῦ κόμητος τῆς Ἀκουίλας, τῆς Καζέρνας, τοῦ Τρικαρικίου καὶ τοῦ Σανσεβερίνου, καθησύχασε τὸ βασιλεῖον, προήγαγε τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας, ἔδρυσεν πανεπιστήμια, καὶ πολλὰ ἄλλα ἐπαινετὰ ἔργα, εἰρηνικὰ τε καὶ πολεμικὰ, ἐξέτελεσεν.

Ὁ Πάπας, μὴ θέλων νὰ περιέλθῃ εἰς φανεράν πρὸς τὸν Φρειδερίκον ρῆξιν, ἀλλὰ καὶ φοβούμενος αὐτὸν γείτονα, ἐσκέφθη, ὅπως ἀποστείλῃ αὐτὸν εἰς Παλαιστίνην, νὰ τὸν συζεύξῃ μετὰ τῆς Ἰόλης, θυγατρὸς τοῦ Ἰωάννου Βρυεννίου, κληρονόμου τοῦ βασιλείου τῆς Ἱερουσαλήμ. Ὁ αὐτοκράτωρ, ὅστις οὐ πρό πολλοῦ εἶχεν ἀπωλέσῃ τὴν πρώτην αὐτοῦ σύζυγον Κωνσταντίαν τῆς Ἀραγωνῶνος, συνεζεύχθη εὐχαρίστως μετὰ τῆς Ἰόλης, περικαλλεστάτης κόρης, καὶ παρασκευάσας στόλον ἀπέπλευσε μετὰ τοῦ Λαγγραβίου τῆς Θυρίγγης πρὸς κατακτήσιν τῆς Ἱερουσαλήμ, τὴν 8 Σεπτεμβρίου 1227.

Ἄλλ', ἀγνοεῖται ἐκ τίνος ὀρμηθεὶς, μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπανεπλευσεν εἰς Καλαβρίαν, ἀναβαλὼν τὴν ἐπιχείρησιν διὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος.

Ἐν τούτοις, ἀποθανόντος τοῦ συνετοῦ Ὀνωρίου, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς παπικῆς ἕδρας Γρηγόριος ὁ Θ', ἐκ τῶν κομήτων τῆς Σιγίνης, ἐπίσης καὶ ὁ Ἰννοκέντιος Γ'.

Ὁ νέος Πάπας, ὀργισθεὶς σφόδρα ἐπὶ τῇ ἐπανάδῳ τοῦ Φρειδερίκου, χωρὶς κἂν νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς ἀπολογία, ἀφώρισεν αὐτὸν τὸν Σεπτέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου ἔτους 1227.

Ὁ Φρειδερίκος, μηδὲν ἐκ τούτου πτοηθεὶς, ἐφεσίβαλε τὴν ἀπόφασιν ταύτην εἰς τὴν σύνοδον καὶ διέταξεν ὅπως ἐν τῷ Κράτει του ἐξακολουθήσῃ τελούμεναι αἱ ἱερὰ τελετὰ. Καταλιπὼν δ' ἀντιβασιλέα τὸν πενθερὸν αὐτοῦ Ἰωάννην Βρυέννιον, ἀπέπλευσεν εἰς Πτολεμαίδα, ὅθεν ἔπεμψε πρεσβευτὰς πρὸς τὸν Πάπαν, ὅπως τὸν καταπραύνη, ἀλλ' οὕτος ἀπῆ-

τησεν, ἐξωθήσας τὸν Βρυέννιον εἰς ἀνταρσίαν.

Ὁ Φρειδερίκος, συνομολογήσας εἰρήνην πρὸς τὸν Σουλτάνον, ἐπανεπλευσεν εἰς Ἰταλίαν, ὅπου κατετρόπωσε τοὺς στρατοὺς τοῦ Βρυεννίου, οἵτινες ἔφερον τὸ ὄνομα Κλειδοφοροὶ. ὅπως διακρίνονται τῶν στρατῶν τοῦ Φρειδερίκου, οἵτινες ἐκαλοῦντο Σταυροφοροὶ.

Ὁ πάπας ἠναγκάσθη νὰ ἀρῇ τὸν ἀφορισμὸν.

Αἱ λομβαρδικαὶ πόλεις εἶχον ἐκπέσῃ ἤδη, ἀπολέσασαι μέγα μέρος τῶν ἀρετῶν, αἵτινες εἶχον συνενώσῃ αὐτὰς ἐν τῷ ἐνδοξῷ κατὰ τοῦ Βαρβαρόσσα συνδέσμῳ.

Αἱ μεταξὺ εὐπατριδῶν καὶ λαῶν ἐμφύλιοι ἐριδες, εἶχον ἀνοιξῇ τὴν ὁδὸν εἰς τὸν πρῶτον φιλοδοξον, ὅστις ἠθέλησε νὰ τὰς ἐπουλώσῃ. Ἐκτοτε πολλοὶ ἐκυβέρνων τὰς ἑαυτῶν πατρίδας ὡς τύραννοι.

Τοιοῦτοι δ' ἦσαν οἱ Ρόμαιοι, οἱ Καμμίνοι, οἱ Ἔστε, οἱ Δοσάρι καὶ οἱ Πελαβικίνοι.

Καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ Μεδιόλανον δὲν ἐβράδυνε νὰ περιέλθῃ ὑπὸ τὴν δεσποτείαν τῶν ἀρχόντων Δελλατόρρε.

Ἀφροντιστοῦσαι περὶ τοῦ πλησίον κινδύνου, ἐφοβοῦντο τὸν μεμακρυσμένον, ἐφ' ᾧ καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Βονωνίας, τῆς Πλακεντίας, τοῦ Μεδιολάνου καὶ ἄλλων ἐκ τῶν σημαντικωτέρων πόλεων, συνελθόντες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἀγίου Ζήνωνος τοῦ Μοσίου, ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Μαντούης, ἔδρυσαν τὸν δεύτερον λομβαρδικὸν σύνδεσμον ἐπὶ δεκαπενταετίαν.

Ἐν τούτοις, ὁ Ἐρρίκος, παροτρυνθεὶς — καθ' ἃ διεφηνίσθη ὑπὸ τοῦ Πάπα καὶ τῶν Λομβαρδῶν, ἐπανεστῆ κατὰ τοῦ πατρὸς του. Ποῖον δὲ τέλος ἔσχεν ἡ ἐπανάστασις αὕτη εἶδομεν ἐν τῷ πέμπτῳ κεφαλαίῳ.

Ὁ Φρειδερίκος, μὴ δυνάμενος ν' ἀνεχθῇ πλέον τοὺς Μεδιολανούς περιφρονούντας δημοσίᾳ τὴν ἐξουσίαν του, ἐκήρυξε κατ' αὐτῶν τὸν πόλεμον.

Ἡ λεπτομερὴς ἀφήγησις τῶν κατὰ τὴν ἐκστρατείαν ταύτην δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιληφθῇ ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ ὡς ἐκ τούτου. θ' ἀναφέρω μόνον τὰ κυριώτερα τῶν γεγονότων, καὶ πρῶτον πάντων τὴν μάχην τῆς Κορτενουόβας, καθ' ἣν οἱ Μεδιολανοὶ ἠττήθησαν κατὰ κράτος.

Τὸν Αὐγούστον τοῦ 1237, ὁ Φρειδερίκος ἐπανῆλθεν ἐκ Γερμανίας, ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ 2,000 Γερμανοὺς ἰππεῖς. Ἀφικόμενος εἰς Βερώνην, εὗρεν ἐκεῖ 10,000 Σαρρακηνούς, οὓς παραλαβὼν εἰσήλθεν εἰς τὴν χώραν τῆς Βρεσκίας.

Οἱ Μεδιολανοὶ, μετὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ συνδέσμου, ἐκστρατεύσαντες ἀμέσως, συνῆντησαν αὐτὸν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ὀλλίου.

Ὁ Φρειδερίκος, ἰδὼν αὐτοὺς κατέχοντας ἰσχυροτάτας θέσεις, δὲν ἠθέλησε νὰ τοὺς προσβάλῃ, προβλέπων βεβαίαν τὴν ἀποτυχίαν του· ἀλλ' ἐμηχανεύθη νὰ ἐκτοπίσῃ αὐτούς, διαβὰς τὸν ποταμὸν Μοντεκόρβον καὶ διασπείρας τὴν φήμην ὅτι

ἀπῆρχετο νὰ διαχειμῶσῃ εἰς Κρεμώναν.

Οἱ πολέμιοι ἐπέπεσαν εἰς τὴν παγίδα καί, φρονοῦντες ὅτι ἠδύναντο νὰ τὸν βλάψωσιν ἐν τῇ ἀταξίᾳ, ἣν συνεπαχεται πάντοτε ἡ ὑποχώρησις, κατέλιπον τὰς θέσεις των καὶ τὸν κατεδίωξαν.

Φθάσαντες εἰς Κορτεννόβαν, ἀντίφυγάδων, εὗρον τὸν αὐτοκρατορικὸν στρατὸν παρατεταχμένον εἰς μάχην. Καιρὸς ὀπισθοχωρήσεως δὲν ὑπῆρχε πλέον, ὅθεν ἠναγκάσθησαν νὰ πολεμήσωσιν.

Ἀλλὰ βαίνοντες ἀτακτως, ὡς πάντες οἱ διώκοντες ἐν πεποιθήσει ὅτι εἶναι νικηταί, καὶ κεκοπιακότες ἐκ τῆς ὁδοπορίας, ἠττήθησαν καὶ διεσκορπίσθησαν. Μόνος ὁ Λοχος τοῦ Κανάτου ἀντέστη κρατερῶς κατὰ τοῦ γερμανικοῦ ἱππικοῦ, θαύματα ἐκτελέσας ἀνδρίας, ἄχρι νυκτὸς ὑπερσπιζόμενος τὸ ἄμάξιον, καὶ δὲν ὑπεχώρησεν ἢ ἀφ' οὗ ἀπεγύμνωσεν αὐτὸ παντὸς κόσμου.

Ἡ νύξ ὑπῆρξε φονικωτέρα τῆς ἡμέρας, διότι οἱ φυγάδες, μὴ δυνάμενοι νὰ σωθῶσι διὰ τῆς χώρας τῆς Κρέμας, ἀνήλθον τὸν Ὀλλιον καὶ διεσπάρησαν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Βεργάμου. Πολλοὶ δ' αὐτῶν, ἐξηντημένοι ἐκ τῆς κακουχίας καὶ τῶν στερήσεων, ἔπεσαν νεκροὶ καθ' ὁδόν.

Πολλοὶ ἐπνίγησαν ἐν τοῖς τέλμασιν ἢ θελήσαντες νὰ διαβῶσι νηχόμενοι τὸν ποταμὸν.

Πλείστοι δ' ἐφρονεύθησαν ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς Βεργάμου, ἐξεγερθέντων κατ' αὐτῶν. Πλείους τῶν 5 000 ἀνδρῶν ἀπώλεσθησαν κατὰ τε τὴν μάχην καὶ τὴν φυγὴν.

Πάντες δὲ θ' ἀπώλλυντο, ἂν μὴ ὁ Παγάνος Δελλατόρρε, ἄρχων τῆς Βαλσασίνας, περισυνῆγεν αὐτούς.

Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσχύος τῶν Δελλατόρρε τοῦ Μεδιολάνου. Ὁ Πέτρος Τιέπολος, υἱὸς τοῦ δόγητος τῆς Ἐνετίας καὶ δῆμαρχος, φυλακισθεὶς ὑπὸ τοῦ Φρειδερίκου, ἀπεκεφαλίσθη ἀτίμως, κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ, ἐν Ἀπουλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πύργου τοῦ Τράνι, κειμένου παρὰ τὴν θάλασσαν, ὅπως ἴδῃ αὐτὸν ὁ παραπλέων τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας ἐνετικὸς στόλος.

Μετὰ ταῦτα, ἐπολιορκήθη ἡ Βρεσκία, ὅτε ἐπανελήφθησαν ἅπασαι αἱ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Κρέμας ὠμότητες τοῦ Βαρβαρόσσα... Ἐπὶ τέλους, ὁ Φρειδερίκος, μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐκπορθῆσῃ αὐτήν, ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῆ εἰς Κρεμώναν, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης κατακτήσεως.

Οἱ Ἐνετοί, ἐξοργισθέντες ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Τιέπολου, συμμετέσχον τοῦ συνδέσμου. Ὁ Πάπας Γρηγόριος, οὐ μόνον ἐκηρύχθη κατὰ τοῦ Φρειδερίκου, ἀλλὰ καὶ ἀφώρισεν αὐτόν. Ἐκτοτε οὐδεὶς πλέον ὑπῆρξε χαλινός.

Ὁ αὐτοκράτωρ προσεπάθει νὰ διεγείρῃ ἐπαναστάσεις ἐν ταῖς χώραις τοῦ Πάπα, καὶ οὗτος ἐνήργει ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐν ταῖς τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἀλλ' ὁ Φρειδερίκος, στρατιωτικῶς ἰσχυρότερος καὶ ἐπιτηδειότερος περὶ τὴν τῶν παθῶν κολακείαν, ὑπερβὰς πάντα τὰ προσκόμματα, ἀφίκετο εἰς Ρώμην.

Οἱ Ρωμαῖοι ἐδέξαντο αὐτὸν εὐνοικῶς, καὶ ὁ Πάπας περιήλθεν εἰς ἀπελπισίαν. Ἀλλ' ἐνφ' βαρυαλγῶν περιέμενε τὴν ἐσχάτην καταστροφὴν, συνέλαβεν ἰδέαν τινά, ἣτις ἔσωσεν αὐτόν.

Πορευθεὶς εἰς τὸ Βατικανόν, ἔλαβε τὰς κεφαλὰς τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ περιήγαγεν αὐτὰς ἐν λιτανίᾳ, ἀνατιθέμενος τοῖς ἀγίοις ἐκεῖνοις τὴν τῆς πόλεως ἀμυναν.

Οἱ Ρωμαῖοι, συγκινηθέντες, ἀπὸ ἐχθρῶν, ἐγένοντο αἰφνης θερμότατοι αὐτοῦ ὑπερασπισταί, καὶ σταυροφορήσαντες ἐπέτεθησαν κατὰ τοῦ Φρειδερίκου, ὅστις, καίπερ ἐθανάτου διὰ φρικωδῶν βασάνων πάντας τοὺς εἰς χειρὰς του περιέπιπτοντας σταυροφόρους, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπορθῆσῃ τὴν Ρώμην· ἐν ὀργῇ δὲ καὶ τεταπεινωμένος, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀπουλίαν.

Γρηγόριος ὁ Πάπας, ἀπαλλαγείς τοῦ φόβου ἐκείνου, ἤ-χισε νὰ σκέπτεται περὶ ἄλλων σπουδαιότερων.

Κατὰ τὸ ἐπιόν ἔτος, συνεκάλεσε σύνοδον ἐν Ἀγίῳ Ἰωάννῃ τῷ Λατερανῷ, ἀποστείλας ἐγκυκλίους πρὸς πάντας τοὺς ἐπισκόπους τῆς χριστιανωσύνης, ὅπως παρευρεθῶσιν.

Ὁ Φρειδερίκος, φοβηθεὶς μὴ ἢ ἐν Λομβαρδίᾳ ἐπιρροή του ἤθελε μειωθῆ, ἐξεστράτευσεν μετὰ πολυαριθμοῦ στρατοῦ καὶ μετὰ τινὰς ἐπιτυχίας ἐπολιόρκησεν τὴν Φεντιάν. Τότε, παθῶν ἔλλειψιν χρημάτων, ἔθετο εἰς κυκλοφορίαν σκῦτινα νομίσματα, ἅτινα βραδύτερον, δὺς σπάνιον παραδειγμα πίστεως, ἐξηργύρωσεν πάντα ἀνθ' ἑνὸς σάββατου ἕκαστον, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ζήμιας τῶν κατόχων.

Μαθῶν δὲ ὅτι Γουλιέλμος ὁ Οὐβοιάκης, ναύαρχος τῶν Γενοουησίων, παρέλαβε τοὺς ἐν Νικαίᾳ συνελθόντας Γάλλους ἐπισκόπους, ὅπως μεταφέρῃ αὐτούς διὰ τῶν πλοίων του εἰς τὴν σύνοδον, ἀπέστειλε τὸν υἱόν του Ἐνζιον μετὰ τοῦ σικελικοῦ στόλου, ὅπως ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ τῶν Πισατῶν, ναυαρχουμένου ὑπὸ τοῦ Οὐγολίνου Βορζακερίου τοῦ Σισμόνδου, ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῶν Γενοουησίων.

Οἱ δύο στόλοι συνητήθησαν, τὴν 3 Μαΐου 1241, μετὰξὺ Αἰγυλίου καὶ Μελορίας, ἐνθα, μετὰ κρατερὰν ναυμαχίαν, οἱ Γενοουησιοὶ ἠττήθησαν κατὰ κράτος. ἀπολέσαντες 22 γαλέας, ὧν αἱ τρεῖς ἐβυθίσθησαν καὶ αἱ 19 περιήλθον εἰς χειρὰς τῶν ἐχθρῶν. Οἱ ἐπίσκοποι συλληφθέντες ἀπεστάλησαν εἰς τὰς εἰρκτὰς τῆς Ἀπουλίας, ἐνθα, καθ' ἃ ἐλέχθη, ἐδέθησαν δι' ἀργυρῶν ἀλύσεων.

Πλουσιώτατα ὑπῆρξαν τὰ λάφυρα, καὶ οἱ νικηταὶ διενεμήθησαν μεδίμῳ τὰ χρήματα. Ὡσάνει δὲ μὴ ἤρκει ἡ ὕβρις αὕτη, ὁ Φρειδερίκος ἐπέσειεν, ὅπως ἐπαναστατήσῃ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, Ἰωάννην τὸν Δολόναν, καρδινάλιον τῆς Ἀγίας Πρασιδας, ὅστις παρέσυρε μεθ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπαναστάσει ἐκεῖνη τὰ φρούρια τῆς Κολώννας, τῆς Λαγόστας, τῆς Παλαιστρίνης, τοῦ Μοντιτσέλλου καὶ ἄλλα πολλά. Γρηγόριος ὁ Θ', μὴ δυνηθεὶς νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἐκ τούτου φοβερὰν θλιψίν, ἀπέθανεν, καὶ ὁ

θάνατός του συνέτεινε μεγάλως εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς τοῦ Φρειδερίκου ἀλαζονίας.

Τὸ συνέδριον τῶν Καρδινάλιων ἀπετέλου ἔξ μόνον μέλη.

Κελεπτινὸς ὁ Δ', ἀναγορευθεὶς Πάπας, ἔζησε 18 μόνον ἡμέρας, μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὁ παπικὸς θρόνος ἔμεινε χηρεῶν ἐπὶ δύο ἔτη.

Ἀνυπόφοροι καὶ ἐπονειδιστοὶ ἦσαν αἱ τε ἀπειλαὶ καὶ ὕβρεις, ἃς ὁ Φρειδερίκος μετήρχετο κατὰ τοῦ συνεδρίου τῶν καρδινάλιων. Ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ἀπετείνεται πρὸς αὐτούς :

« Πρὸς ὑμᾶς, τοὺς υἱοὺς τοῦ Βελιάλ· πρὸς ὑμᾶς, τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἐφραὶμ· πρὸς ὑμᾶς, τὸ ποίμνιον τῆς ἀπωλείας· ἀποτείνω τὸν λόγον· πρὸς ὑμᾶς, τοὺς ἐνόχους πάσης ἀνθρωπίνης ἀταξίας, τὴν πέτραν τοῦ σκανδάλου πάσης τῆς οἰκουμένης ».

Ἀλλὰ δὲν παρήλθε πολὺ καὶ εὗρεν αὐτὸν ἡ δικαία τιμωρία. Τὴν 24 Ἰουνίου 1243 ἐξελέγη Πάπας ὁ Σινιβαλδος Φιέσκος, καρδινάλιος τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου τῆς Λουκίνας, ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰννοκέντιου Δ'. Μόλις ἔμαθε τοῦτο Ὁ Φρειδερίκος, στραφεὶς πρὸς τοὺς αὐλικούς του εἶπεν :

« Ἡ ἐκλογὴ αὕτη ἐγένετο πρὸς μεγίστην ἡμῶν βλάβην, διότι ὁ ἐκλεγείς, — ὅστις καρδινάλιος ὦν ἦτο φίλος μας, — Πάπας γενόμενος, θὰ ἦναι ἐχθρὸς μας ».

Θέλων ὁμοῦ, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ συνεχίσῃ τὴν πρώην φιλίαν, ἔπεμψε πρὸς τὸν νέον Πάπαν πρεσβευτὰς, ὅπως προτείνωσιν αὐτῷ τὸν γάμον μίας τῶν ἀνεψιῶν του μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Κορραδου, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ παύσῃται προστατεύων τοὺς Λομβαρδοὺς καὶ ν' ἀνακαλέσῃ τὸν κατ' αὐτοῦ τὴν σταυροφορίαν κηρύσσοντα ἀπεσταλμένον τῆς Ἀγίας Ἐδρας.

Αἱ διαπραγματεύσεις αὗται ἐξηκολούθησαν, μετὰ μειζονος ἢ ἐλάσσονος βραδύτητος διεξαχόμεναι, ἄχρι τοῦ 1244, ὅτε, τοῦ συμβιβασμοῦ ἐγγύς φαινομένου, ὁ Ἰννοκέντιος, πληροπορηθεὶς ὅτι οἱ Φραγκοῖπανοὶ διεπραγματεύοντο πρὸς τὸν Φρειδερίκον τὴν παράδοσιν τῶν φρουριῶν, ἃ κατεῖχον ἐπὶ τοῦ Κυλοσσάιου, μεταμριεσθεὶς εἰς στρατιωτὴν, ἐδραπέτευσεν ἐκ Ρώμης καὶ ἐπιβίβασθεὶς εἰς Σουῦτρι κατέφυγεν εἰς Γένουαν τὴν ἐαυτοῦ πατρίδα.

Ἄν ὁ Φρειδερίκος συνωμότη κατὰ τοῦ Πάπα, καὶ οὗτος δὲν ἔμενεν ἀργός. Λέγεται, ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἔτος, ἀνεκαλύφθη συνωμοσία τῶν ἐλασσόνων μοναχῶν κατὰ τῆς ζωῆς αὐτῆς τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ὅτι τοῦ πλείστου αὐτῶν ἀπεκόπησαν αἱ χεῖρες καὶ αἱ κεφαλῆαι.

Ὁ Πάπας, διατεθειμένος ὦν ὅπως ἐνεργήσῃ ἐχθρικῶς κατὰ τοῦ Φρειδερίκου, συνεκάλεσε σύνοδον ἐν Λυῶνι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου. Τὴν 28 Ἰουνίου 1245, ἐγένετο ἡ πρώτη συνεδρία ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἀγίου Ἰούστου, ἐν ἣ παρήσαν 140 ἐπίσκοποι.

Ὁ Ἰννοκέντιος ἐξέθετο τὰ τῆς ἐκκλησίας δεινὰ· εἶπεν ὅτι ἡ Ρωσσία, ἡ Πολωνία καὶ μέρος τῆς Οὐγγαρίας, ἐδρῶντο

ὕπὸ τῶν Ταρτάρων, ὅτι ἡ Ἱερουσαλήμ ἠλώθη ὑπὸ τοῦ Καλίφου τοῦ Καίρου, καὶ ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις ἠπειλείτο ὑπὸ τοῦ Βατατση.

Πάντα δὲ ταῦτα ἀπέδωκεν εἰς τὸν Φρειδερίκον, ὃν κατηγορήσεν ὡς ἐπίορκον, ἀσεβῆ καὶ αἰρετικόν.

Ὁ αὐτοκράτορικὸς ἀπεσταλμένος Θαδδαῖος τῆς Συνέταξ, ἰδὼν τὸν καγκελλάριον Πέτρον Δελαβιγὴν σιωπῶντα καὶ μὴ ἀναλαμβάνοντα τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ κυρίου του, ἠγέρθη εὐθαρῶς καὶ δικαιολογήσας τὸν Φρειδερίκον ἐδήλωσεν ὅτι οὗτος ἦτο ἔτοιμος νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν ἀπίστων.

Ὁ Ἰννοκέντιος ἀπήτησεν ἐγγύησιν περὶ τούτου, ὁ δὲ Θαδδαῖος προσήνεγκεν ὡς ἐγγυητὰς τοὺς βρασιεῖς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας, οὓς ὅμως ὁ Πάπας δὲν ἐδέχθη. Ἐν τῇ δευτέρᾳ συνεδρίᾳ, ὁ Θαδδαῖος, προσελθὼν περσεκασμένος, ὡμίλησε διὰ μακρῶν, ὑπερασπίσας τὸν Φρειδερίκον, διαψεύσας ἐπ' ὀνόματι τοῦ κυρίου του τὸν ἐπίσκοπον τῆς Κατάνης, ἐπαναλαμβάνοντα τὰς αὐτὰς καὶ ὁ Πάπας κατηγορίας, καὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ προὔτιθετο νὰ παραστῆ αὐτοπροσώπως ἐν τῇ συνόδῳ.

Ὁ Πάπας ἤθελε ν' ἀπαγγελθῆ ἀμέσως ἢ ἀπόφασις· ἀλλ' οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας ἐξηνάγκασαν αὐτὸν νὰ δεχθῆ δωδεκαήμερον ἀναβολήν. Ὁ Θαδδαῖος, βολιδοσκοπήσας τοὺς Καρδινάλιους καὶ εὐρῶν αὐτοὺς πάντας προδιατεθειμένους ὑπὲρ τοῦ Ἰννοκεντίου, ἀνήγγειλε τῷ Φρειδερίκῳ, ὅστις εἶχεν ἀφίχθῃ εἰς Ταυρῖνον, ὅτι μάτην θὰ ἐκοπία προχωρῶν περαιτέρω, διότι ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ εἶχε κριθῆ ἤδη.

Τὴν πρωτὰν τῆς 17 Ἰουλίου, ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῆς τρίτης συνεδρίας.

Ὁ Θαδδαῖος παραστὰς διεμαρτυρήθη κατὰ τοῦ ἀνεπαρκούς ἀριθμοῦ τῶν ἐπισκόπων, δηλώσας ὅτι οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ μέλλουσα ν' ἀπαγγελθῆ ἀπόφασις, αὐτὸς ἐφεισβαλλεν αὐτὴν ἐκ τῶν προτέρων ἐνωπιον πληρεστέρως συνόδου.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΠΑΥΛΟΥ ΛΙΝΔΑΟ

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

[Συνέχεια]

— Ναί, ἀλλὰ πῶς; διὰ τίνων μέσων; ἀπήντησεν ἐκπληκτος ὁ ἡγεμὼν Ἑρρίκος.

— Ἄ! αὐτὸ δὲν σὰς ἐνδιαφέρει, αὐτὸ εἶνε ἰδικὸς μου λογαριασμός· μὴ λησμονεῖτε μόνον τὴν ἐσπέραν ταύτην. Ἐν τούτοις, χαίρετε· ἡ μακρὰ μας συνομιλία θὰ ἐγείρῃ ὑποψίας, ἔπειτα ὀφείλετε νὰ περιποιηθῆτε καὶ τοὺς λοιποὺς ξένους.

Ὁ ἡγεμὼν τὴν παρετήρει σκεπτικὸς ἀπερχομένην καὶ ἐκίνει τὴν κεφαλὴν.

— Νὰ εἶνε ἄρὰ γε ἀστείότης! Ἄλλ'

εἶχε τόσον σοβαρὸν ὕφος! ἔπειτα ἔτρεμε καὶ ἡ φωνή της... κάπου τὴν ἤκουσα αὐτὴν τὴν φωνήν· ἀλλὰ ποῦ; Ποία νὰ εἶνε ἄρὰ γε ἡ μυστηριώδης αὐτὴ μάγισσα;

Πράγματι, ἡ συνομιλία των εἶχε ἐγείρει τὴν προσοχὴν τῶν προσκεκλημένων· ὁ Ριχάρδος καὶ ἡ Μαριάννα, οἵτινες συνομιλοῦν ὀπισθεν μικροῦ τεχνιτοῦ κήπου, δὲν ἔπαυσαν νὰ τοὺς παρατηρῶσι.

Τώρα κατῆλθε πάλιν ἡ Σλάβια τοῦ περιζώματος καὶ ἐνῶ τὴν περιστοιχίζον ἱππῶται, ἀρχιεπίσκοποι καὶ τροβαδούροι καὶ προσεπάθουν παντοιοτρόπως νὰ τῇ ἀρπάσωσιν, ἔστω καὶ μία λέξιν, διηυθύνθη κατ'εὐθείαν πρὸς τὸν τεχνιτὸν κήπον, ἐνῶ εὐρίσκοντο ἡ Μαριάννα καὶ ὁ Ριχάρδος.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν διακόπτω τρυφερὰν ἐξομολόγησιν, ἤρχισεν αὐτὴ, ἐνῶ ἡ φωνή της ἐξήρχετο μετὰ βίας τοῦ λάρυγγός της.

— Δυστυχῶς, ἀπήντησεν ὁ Ριχάρδος, δὲν ἔχομεν τίποτε τρυφερὸν νὰ ἀνταλλάξωμεν καὶ ὡς ἐκ τούτου μὰς εἰσθε πάντοτε ἐπιθυμητῆ.

— Ἀλήθεια, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαριάννα, ἴσα ἴσα αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐλέγομεν διὰ σὰς, καὶ ματαίως προσπαθοῦμεν νὰ μαντεύσωμεν ποία εἰσθε.

— Ὡ! εἶμαι ἡ καλλιτέρα σας φίλη, Μαριάννα, ἀπήντησε τρυφερώτατα ἡ Ἐλένη. Τίποτε περισσότερο δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ μάθης οὔτε ποτὲ θὰ μάθης.

Ὁ πριγκηψ ἤκουε μετὰ προσοχῆς τοὺς λόγους ἐκείνους.

— Γνωρίζομεθα; τὴν ἠρώτησεν.

— Ἀκούς ἐκεῖ! πῶς ὄχι.

— Ἡ φωνή σας μοὶ ἐνθουμίζει πολὺ παραδόξως μίαν κυρίαν... ἀλλὰ αὐτὴ ἀδύνατον νὰ εὐρίσκεται ἐδῶ.

— Ἐ! τότε, ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐρίσκεται ἐδῶ, βεβαίως δὲν θὰ εἶμαι ἐκείνη.

— Περιέργων... μὲ κάμνετε νὰ πιστεύω εἰς τὰ φαντάσματα.

Καὶ συγχρόνως ἠγέρθη καὶ τὴν παρετήρει μετὰ προσοχῆς.

— Καὶ μ' ὄλον τοῦτο ἔχω σάρκας καὶ ὀστά, καθὼς βλέπετε καλῶς.

Καὶ πάλιν ἡ Ἐλένη ἔτρεμε ταῦτα λέγουσα, καὶ ἐρρίγει εἰς τὴν ἐπαφὴν τῆς χειρὸς τοῦ Ριχάρδου.

— Ἀφοῦ μοὶ εἶπατε ὅτι εἰσθε φίλη μου, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαριάννα, εἶπέτε μου γνωρίζομεθα προσωπικῶς;

— Ὅχι! ποτὲ δὲν σὰς εἶδον κατὰ πρόσωπον καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὲ γνωρίζετε, οὔτε θὰ μάθετε τὸ ὄνομά μου. ἤκουσα ὅμως πολλὰ καλὰ δι' ὑμᾶς. Δὲν εἰσθε τὴν παρελθούσαν ἀνοιξιν εἰς Γαλικίαν;

— Ναί, ἤμην εἰς τῆς κομήσεως Πρετέκας! ἠγωνίζεστε τὴν Ἀγγελικὴν;

— Ὡ! πολὺ.

— Ἀγγελικὴ Πρετέκα! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ Ριχάρδος... ἀλλ' αὐτὴ ἤθελε νὰ ἔλθῃ, μοῦ τὸ ὑπεσχέθη, τῆς ἔστειλα μάλιστα προσκλητήριον καὶ μοῦ ἔγραψε ὅτι θὰ μὲ παιδεύσῃ ἕως ὅτου νὰ τὴν ἀγνωρίσω! Ἀλλὰ αὐτὴ εἶνε πολὺ χαμηλότερα ἀπὸ ὑμᾶς, ἔπειτα ὀμιλεῖ τὰ γερμα-

νικὰ μὲ ὄλως ἰδιάζουσαν σλαβικὴν προφορὰν.

— Ἐὰν εἰσθε φίλη τῆς Ἀγγελικῆς, ἐπανελάθεν ἡ Μαριάννα, τότε βεβαίως ἤκουσα τὸ ὄνομά σας.

— Ὡ! πολὺ πιθανόν.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, βοηθήσατέ με ὀλίγον. Δὲν ἤξεύρετε πόσον εἶμαι περιέργος, καὶ ἂν πράγματι συμπαθεῖτε πρὸς ἐμὲ δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε αὐτὴν τὴν χάριν.

— Ἰσα-ἴσα, ἐπειδὴ συμπαθῶ πρὸς ὑμᾶς θὰ σὰς δώσω ἄλλα σπουδαιότερα δείγματα τῆς ἀγάπης μου. Ἀκούσατέ με, ἔστω καὶ ἂν δὲν μὲ ἐνοήσετε καλῶς. Εἶπέτε πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ σὰς ὀδηγήσῃ σήμερον εἰς τὴν τράπεζαν, ὅτι δύναται χωρὶς φόβον νὰ περιπατῆ ὑπὸ τὰς Φιλύρας καὶ τὸ Ἄχορν. Ἡ Ἐλένη δὲν ὑπάρχει πλέον δι' αὐτόν... ἐχάθη διὰ παντός...

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ὡς δι' ἐλάττηριον πιεσθεὶς ὁ Ριχάρδος ἠγέρθη, καὶ ἔσπευσε κατόπιν τῆς ἐκτὸς ἐκυτοῦ· ἀλλ' ἐκείνη εἶχεν ἤδη ἀναμιχθῆ εἰς τὸ πλῆθος τῶν μεταμφιεσμένων.

Ἀφοῦ ὁ Ριχάρδος συνῆλθε παρετήρησε πλησίον τοῦ τὴν Μαριάνναν ἐκπληκτον καὶ ἀποροῦσαν, διότι ἠννόησε κάπως τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τῆς Ἐλένης.

— Φιλύραι... Ἄχορν... Ἐλένη... τί νὰ σημαίνουν ὅλα αὐτά, Ριχάρδε;

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἐννοῶ τίποτε. ἀπήντησεν ὁ Ριχάρδος συγκεκινημένος, ἀλλὰ βέβαιος, ὅτι ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς προσωπίδος του, δὲν θὰ ἐπροδίδετο ἡ συγκίνησις του.

Μυρία σκέψεις συνεσπυροῦντο ἐν τῷ ἐσκοτισμένῳ ἔγκεφάλῳ του...

— Ἡ Ἐλένη ἐδῶ; ἐσκέπτετο. Πῶς κατάρθωσε νὰ ἔλθῃ; Μήπως δὲν ἦτο αὐτὴ; ... ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον... τὴν ἀνεγνώρισα ἐντελῶς... Ποῦ ἐπρομηθεύθη τὴν πολυτίμον ἐκείνην στολήν. Τί συμβαίνει ἄρὰ γε; τί μυστήριον κρύπτει;

Ἡ προσωπίς τὸν ἀπέπνιγεν, ὁ δὲ σφύγμός του ἐκτύπα φοβερῶς.

Ἄφνης τὸ ἀπλανές του βλέμμα τὴν συνήνησεν· περιεκυκλοῦτο αὐτὴ ὑπὸ ὀμίλου ἱπποτῶν, πάντες ὅμως ὑπεχώρησαν ὅτε εἶδον τὸν Ριχάρδον προχωροῦντα πρὸς αὐτὴν.

— Σὰς παρακαλῶ, τῇ ἐψιθύρισε, δέχθητε πρὸς στιγμὴν τὸν βραχιονά μου.

Καὶ ἐπὶ τοῦ βραχιόνος αὐτοῦ ἐρείδομένη διήλθον τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

Ὁ Ριχάρδος ἦτο τόσῳ συγκεκινημένος, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν, ὅτε δὲ ἔμειναν μόνον κατάρθωσε νὰ τῇ εἴπῃ, ἐνῶ ἡ φωνή του ἔτρεμε:

— Ἐλένη, πρὸς Θεοῦ! πῶς εὐρέθης ἐδῶ;

— Ἦλθα ἀπλῶς διὰ νὰ σὲ ἀποχαιρετίσω.

— Νὰ μὲ ἀποχαιρετίσης;

— Ἐνθουμῆσαι τί σὲ εἶπον μίαν φορὰν, Ριχάρδε; ὅτι μάλιστα ἐννοήσω ὅτι γίνομαι πρόσκομμα, ἀμέσως θὰ ἀναχωρήσω καὶ δὲν θὰ μὲ ἴδῃς πλέον... Θὰ κρατήσω τὸν λόγον μου! Εἶνε ἡ τελευταία φορὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ὀφθαλμοί μου ἀντικρῶνουν τοὺς ἰδικούς σου.

— Δέν σέ έννοῶ, Ἑλένη, ἀκούεις; Δέν θέλω νά σέ έννοήσω! οὔτε ὁ τόπος οὔτε ὁ χρόνος εἶνε καταλληλός πρὸς τοῦτο. Αὐτὸ μόνον ἤθελα νά σέ ἐρωτήσω: πῶς σύ, ἄλλως τε τόσον φρόνιμος, δέν ἐσκέφθης τὴν σπουδαιότητα τοῦ κινήματός σου αὐτοῦ; Πολὺ πιθανόν ὁ βαρόνος νά σέ ἀνεγνώριζεν ὡς μὴ προσκεκλημένην καὶ τότε οὔτε καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θά ἤδυναμην νά σέ βοηθήσω. Ἐγὼ σέ γνωρίζω ὡς Ἑλένην Γιούγκ, ἀλλ' Ἑλένη Γιούγκ δέν ὑπάρχει μεταξύ τῶν προσκεκλημένων.

— ὦ! μὴ φοβεῖσθε δι' αὐτό! Ἀπέναντι τοῦ μεγάλου σας οἰκονόμου εὐκόλως θά ἐδικαιολογήμην.

— Καὶ πῶς;

— Μὲ αὐτὸ τὸ προσκλητήριο, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλένη.

Καὶ ἐξήγαγε τοῦ σακκιδίου της κατὰ τὸ ἦμισυ προσκλητήριο, ὅπερ πάραυτα ἀπέκρυψε.

Ὁ Ριχάρδος διὰ ταχέως βλέμματος κατώρθωσε νά ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσκλητηρίου τὸ τέλος τοῦ γεγραμμένου ὀνόματος, ὅπερ ἦτο «τέκα».

— Ἀλλὰ ἡ πρόσκλησις δέν ἀπευθύνεται πρὸς σέ, αὕτη εἶνε διὰ τὴν ἡγεμονίδα Πρετέκα. Πῶς ἔλαβες σύ τὸ προσκλητήριο, ἀφοῦ ἐκείνη δέν εἶχε τὸ δικαίωμα...

— Ἄ! ἔτσι; τώρα λοιπὸν ἀνακαλύπτω ἓν λάθος σου, Ριχάρδε, τὸ ὅποσον ἔως τώρα δέν παρετήρησα. δέν εἶσαι περιποιητικός!

— ὦ, Ἑλένη, συγχώρησόν με! Δέν πταίω· γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι οὔτε δύναμαι κἄν νά σκεφθῶ τι, τὸ ὅποσον θά ἡδύνατο νά σέ λυπήσῃ, ἔστω καὶ κατ'ἐλάχιστον, ἀλλὰ σέ ἐξορκίζω εἰς ὅ, τι ἔχεις ἱερόν, εἰς τὸν ἔρωτά μας, Ἑλένη, εἰπέ μου ὦ! εἰπέ μου, ποία εἶσαι; Πρέπει νά τὸ μάθω· σέ βεβαιῶ χάνω τὸν νοῦν μου· παῦσε νά με βρασιλίζης, πόθεν συνδέσαι με τὸν οἶκον αὐτόν; ὦ, εἰπέ μου! πῶς κατώρθωσες νά λάβῃς αὐτὸ τὸ προσκλητήριο; Ἐπὶ τοῦ τραχήλου σου, ἐπὶ τῶν ὤμων σου λάμπει ὀλόκληρος ἡγεμονία! Πόθεν ἐπρομηθεύθης αὐτά; Διατί κρύπτεσαι, ἀφοῦ ἀξιοῖς ὅτι ἔχῃς τὴν μεγαλύτεραν ἐλευθερίαν; Διατί αὐτὰ τὰ μυστήρια, τὰ ὅποια με ἔχουν ἐκτός ἐαυτοῦ! Σὲ ἐξορκίζω, ἀγγελέ μου! εἰπέ μου, ποία εἶσαι; ποία;

— Ποτέ! ποτέ! Ριχάρδε, μὴ με ἐρωτᾷς· δέν δύναμαι νά σοὶ τὸ εἶπω· εἶνε μυστήριο, τὸ ὅποσον ὠρκίσθην νά παραλάβω εἰς τὸν τάφον! Θερωδὸς λοιπὸν καὶ ἐγὼ σέ παρκαλῶ νά παύσης αὐτάς τὰς ματαίας ἐρωτήσεις, καὶ ἔλα νά διέλθωμεν κἄπως εὐθύμως τὰς τελευταίας αὐτάς στιγμάς, κατὰ τὰς ὁποίας μοῦ ἐπιτρέπεται νά ἀντικρύσω τὸ βλέμμα σου, τὸ ὅποσον οὐδέποτε πλέον θά ἴδω. . . Σὲ βεβαιῶ, Ριχάρδε, δέν εἶνε τοῦτο ἰδιοτροπία εἶνε καθήκον, τὸ ὠρκίσθην. Ἦλθον μόνον νά σέ εἶπω τὸ τελευταῖον «Χαῖρε!» Τὸ ἐπεθύμουν, ἀλλὰ δέν ἤδυναμην, Ριχάρδε, νά σέ χωρισθῶ χωρὶς διὰ τελευταίαν φοράν νά σοὶ σφίγξω τὴν χεῖρα. . . Ἀλλὰ θά εἶνε ἡ τελευταία. . .—οἱ λυγμοὶ τὴν ἀπέ-

πνιγον—δέν τολμῶ πλέον νά σέ ἴδω, τοῦλάχιστον ποτὲ μόνον. Ἐδῶ εἰς τὸν θόρυβον τῆς ἐορτῆς καὶ βοηθουμένη ὑπὸ τῆς προσωπίδος, ἐδῶ θέλω νά σέ εἶπω ὅτι δέν θέλω ποτὲ ἐξ αἰτίας μου νά μετανοήσῃς, δέν θέλω ποτὲ νά σέ τύπτῃ ἡ συνείδησις ἐξ αἰτίας μου. Θέλω νά σοὶ εἶπω ὅτι πάντοτε θά σέ ἐνθυμούμαι μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ πιστῶς θά τηρῶ τὴν τόσῃ προσφιλεῖ ἀνάμνησίν σου. . .

Δέν ἤδύνατο νά προχωρήσῃ, τὰ δάκρυα καὶ οἱ λυγμοὶ τὴν ἀπέπνιγον.

— Ἐ! λοιπὸν, ἐπανάλαβε, δῶσέ μου τώρα τὴν χεῖρά σου, διὰ τελευταίαν φοράν, ποτὲ πλέον δέν θά ἴδωθῶμεν.

Ἡ φωνὴ της ἐπνίγετο, ἡ δὲ χεῖρ της ἔτρεμε σπασμωδικῶς· ὁ Ριχάρδος τὴν ἐνηγκαλίσθη μετὰ πάθους· προσεπάθησε νά τὴν ἀσπασθῇ, ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἡμπίδισε.

— Ἀλλὰ, διατί, Ἑλένη, διατί, πρὸς Θεοῦ, δέν με λυπᾶσαι, λοιπὸν δέν με ἀγαπᾷς καθόλου; τί κακὸν σοῦ ἔκαμα;

Κατείχετο καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν θελημάτων τῆς Ἑλένης, ὅπως καὶ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς γνωριμίας των, οἱ ἦχοι τῆς φωνῆς της τὸν ἔκαμνον νά ριγῇ· ἐμάντευε τὰ χαρακτηριστικὰ της ὑπὸ τὴν προσωπίδα, ἡ δὲ ἀναπνοὴ της τὸν ἐμέθυε. Ἦσθάνετο ἀκριβῶς τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, ὅφ' ὧν κατείχετο ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ δωματίῳ τῆς ὁδοῦ Ἄχρον, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καθ' ἣν διὰ πρώτην φοράν τὴν ἡσπᾶσθη.

Ἀἴφνης ἡσθάνθη φοβερὰν στενοχωρίαν ἐπνίγετο καὶ πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη:

— Ἐδῶ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνώπιον ὄλων νά τὴν ἐναγκαλισθῶ καὶ στεντορεῖα τῆ φωνῆ νά ἀνακράξω: «Αἶ, σεῖς ἐδῶ, παρατηρήσατε! αὕτη εἶνε σύζυγός μου!»

— Πρέπει νά γείνη, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλένη μετὰ σοβαρότητος, τὸ ἀπεφάσισα καὶ δέν θά μετανοήσω, καὶ μάλιστα νομίζω ὅτι δέν εἶμαι διόλου ἀξιόμημος, διότι ἐφέρθη ἀρετὰ εἰλικρινῆς πρὸς σέ, Ριχάρδε. Λοιπὸν, χαῖρε καὶ πάλιν, ἀγαπητέ μου, καὶ ἐνθυμοῦ κἄποτε ἐκείνην ἦτις. . . χαῖρε, Ριχάρδε, διὰ τελευταίαν φοράν, χαῖρε! . . .

Καὶ ἐξηφάνισθη.

Ὁ Ριχάρδος ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν ἄφωνος καὶ ἀκίνητος· τῷ ἐφαίνετο ὅτι τὰ πάντα περίξ του ἐβόμβουν· ὡς ἐν ὄνειρῳ ἡσθάνθη τὴν ψαῦσιν τῆς χειρὸς τῆς Ἑλένης, ἤκουσε κἄτι, ὅπερ τῷ ἐψιθύρισε, ἀλλὰ πάραυτα ἐκαλύφθη ὑπὸ τοῦ θορύβου καὶ τῆς μουσικῆς.

Ὅτε συνῆλθεν, εὐρέθη μόνος ὀπισθεν τοῦ μικροῦ τεχνιτοῦ κήπου Ἐρῶναξ:

«Ἑλένη!» ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις.

Ἐσπευσε πάραυτα πρὸς ἀναζήτησίν της καθ' ὄλην τὴν αἴθουσαν, ἀλλὰ δέν κατώρθωσε νά τὴν συναντήσῃ· αἴφνης βλέπει τὸν βαρόνον συνομιλοῦντα μετὰ τινος κυρίας.

Τὸν πλησιάζει καὶ σπεύδων τὸν ἐρωτᾷ μήπως εἶδε πού τὴν πλουσίαν Σλάβαν ἡγεμονίδα.

Ὁ βαρόνος, ἐκπληκτος, τῷ ἀπάντησεν

ὅτι πρὸ ὀλίγου τὴν εἶδεν, ἀλλ' ἤδη δέν γνωρίζει πού εὐρίσκειται· εἰδοποίησαν τοὺς θυρωρούς· νά μὴ ἐξέλθῃ οὐδεὶς τοῦ μεγάρου, ἀλλ' ἦν πλέον ἀργά. Ὁ βαρόνος, μετὰ μεγίστης αὐτοῦ λύπης, ἠναγκάσθη νά ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν πρίγγιπα ὅτι εἰς τῶν ὑπηρετῶν, πρὸ δύο μόλις λεπτῶν, εἶδε τὴν ἐν λόγῳ ἡγεμονίδα εἰς τὴν μεγάλην θύραν τῆς ἐξόδου· ἐκεῖ τὴν περιέμενεν ἡ θαλαμηπόλος της, ἣτις τὴν ἐτύλιξεν ἐντὸς γουναρικοῦ, ἀνῆλθε δὲ ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς, ἣτις περιέμενε, καὶ ἤδη ἦτο πολὺ μακρὰν.

Μόλις ἡ Ἑλένη εὐρέθη ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς ἀπέβηκε πάραυτα τὴν προσωπίδα.

Ἐν πρὸς ἓν ἔσταζον ἡσύχως παχέα δάκρυα ἀπὸ ταῦς μαύρους ὀφθαλμούς της, ἐνῶ ἡ Αὐγούστα ἄφωνος τὴν παρετήρει.

Μόλις ἐφθασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἡ Ἑλένη, ἐκδυθεῖσα τὴν στολὴν της, ἠτοιμάσθη καὶ διὰ τοῦ πρώτου συρμοῦ, ὅστις διήρχετο ἐκεῖθεν περὶ τὰς δύο τῆς πρωῆς, ἀπῆλθεν εἰς Βερολίνον.

Ἐντὸς τοῦ ραυοῦ, ἡ μὲν Αὐγούστα εἶχεν ἐξαπλωθῆ καὶ ἐκοιμάτο ἡσύχως, ἐνῶ ἡ Ἑλένη σύννευς εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τινα γωνίαν, ἐξακολουθοῦσα νά κλαίῃ.

Εἰς τὰ ὧτά της ἐβόμβει ἔτι ὁ συκεχυμένος ἦχος τῆς ἐορτῆς καὶ τῆς μουσικῆς· ἀπατέλει δὲ ἐξαιρετικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀσθενὲς φῶς τῆς ἀμαξῆς, ὅπερ ἐφώτιζε τὰ ἐκ πορφυροῦ βελουδοῦ προσκεφάλαιά της.

Ἐστῆριζε διὰ τῆς χειρὸς τὴν πυρέσσουσαν κεφαλὴν της, ἦτο ὠχρὰ ὡς νεκρά, οἱ δὲ ἀπλανεῖς τῆς ὀφθαλμοί, ἐκ τῶν ὁποίων διηνεκῶς ἔσταζον δάκρυα, ἐπλανῶντο διὰ τοῦ παραθύρου ἐντὸς τῆς σκοτεινῆς καὶ παγερᾶς νυκτός.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

X.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Συνέχεια]

Γ'

Τέσσαρα ἔτη βραδύτερον νεανίς τις κατώκει ἐν τινι οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Πιγκάλ. Κοράσιον τριετὲς ἐκάθητο ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρός του. Ὁ πατὴρ ἴστατο πρὸ τοῦ ἀβακίου του, κρατῶν τὸν χρωστήρα. Ἡ εἰκὼν οὐδῶλος σχεδὸν προεχώρει. Τὸ κοράσιον, οὐτινος ἡ ἐκφραστικὴ καὶ ξανθὴ κεφαλὴ, ἀνεκάλει «τὸν Ἰησοῦν παιδίον» τοῦ Μιρίλλου, εἶχε τοὺς ἀγερώχους καὶ φιλαρέσκους τρόπους τῶν ὄντων ἐκείνων, ἅτινα αἰσθάνονται ὅτι εἰσὶν ἀντικείμενον θαυμασμοῦ καὶ λατρείας. Ἐνίοτε ἐτήρει κωμικὴν σοβαρότητα, καὶ ἄλλοτε ἐπλήρου αἴφνης τὸ οἰκημα ἀπλέτου γέλωτος καὶ ἡχηροῦ, ἐνῶ συγχρόνως ἐκρύπτετο ἐν τῷ κόλπῳ τῆς μητρός της. Τότε δύο στόματα ἀπεπειρῶντο ταύτοχρόνως νά τὴν ἐπιπλήξωσιν, ἀλλ' ἂν τὰ βλέμ-

ματα τῶν δύο συζύγων συνητῶντο, ἀντὶ ἡλλάσσειν ἐκφραστικὸν μειδιάμα καὶ προσηλοῦντο εἶτα μετ' εἰδωλολατρείας ἐπὶ τῆς ἐνόχου, ἥτις, πεποιθήσιν ἔχουσα ἐπὶ τῆς ἰσχύος τῆς καὶ συνεσταλμένη ἐκ τῆς ἀπειθείας τῆς, ἀνήγειρε βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ περιέφερε περὶ αὐτὴν βλέμμα ἐρωτηματικὸν καὶ δειλόν. Μετ' ὀλίγον ἐλάμβανε θάρρος καὶ ἐπανήρχιζε τὸν γέλωτά τῆς καὶ ἔτρεχεν ἀπὸ τοῦ πατρὸς εἰς τὴν μητέρα ἀνταλλάσσουσα μυρία φιλήματα.

Ὁ ζωγράφος ἦν ὁ φίλος τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ, ὁ Ἀλέξανδρος Σερβέν· ἡ εὐτυχὴς μήτηρ, ἡ Ἑλένη Δερνακ. Νέοι, ὠραῖοι, μεγαλόψυχοι, εὐφάνταστοι, ὡς ποιηταί, ἀρκούντως γινώσκοντες τὰ ἐνδιαφέροντα πρὸς ὅ,τι ἐξόχως πνευματικὸν ἔργον, ἔζων μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ τοῦ θορύβου. «Τί κρίμα νὰ καταφεύγῃς εἰς τὴν ἐρημίαν δύο ὄντα τόσῳ διακεκριμένα;» ἔλεγον περὶ αὐτούς· «τί θὰ τοῖς χρησιμεύσουν ἡ ἐξοχος ἰκανότης των, τὰ προτερήματά των, ἡ εὐφυΐα των;»

Ἀνοήτος πλάνη! Αἱ ἐξουχοὶ ἰκανότητες, τὰ προτερήματα, ἡ εὐφυΐα, εἰσὶ πολλὰκις ἀναγκαιότατα, ὅπως ἐπανεύρη τις τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ μονήρει ζωῇ, ἢ ὅπως καταστῆ ὁ ἥρωας τῶν αἰθουσῶν. Ἄνευ τῆς πολυτίμου συνδρομῆς τούτων ὁ κόρος ἐπέρχεται τάχιστα ὑπὸ τὰς σφοδρῶς ἐρώσας καρδίας.

Τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν Ἑλένην ἐδικαιολόγει ὡς πρὸς τοῦτο πληρέστατα ἡ εὐτυχία, ἡ πλήρης εὐτυχία, ἡς ἀπῆλαυον. Τὰ τέσσαρα ἔτη τοῦ γάμου των συνέτεινον πρὸς αὐξήσειν τοῦ ἔρωτός των. Οἱ ὁμιλοῦντες περὶ τῆς βραχύτητος τοῦ πάθους καὶ περὶ τοῦ ἀποτόμου κόρου, ἄτινα συνεπάγεται ἡ ἀπόλαυσις, δὲν ἠγάπησαν ποτε. Ἐξέλαβον ὡς ἔρωτα τὴν ἰδιοτροπίαν ἢ τὸ ἐπαγωγὸν τῶν αἰσθητηρίων μελῶν. Ὅταν ἡ εὐφυΐα καὶ αἱ εὐγενέστεραι ἐπιθυμίαι τῆς ψυχῆς ἀπομακρύνονται τοῦ πάθους, τὸ πάθος ἐξαφανίζεται ταχέως, ἀλλ' ὁ ἔρωτος, ὅστις δύναται νὰ κρατῆται ἔτι μᾶλλον ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ πρὸς πᾶν μέγα καὶ ὠραῖον, οὐδαμῶς δειλιᾷ πρὸ τοῦ χρόνου.

Ἄντι νὰ διαλέγωνται περὶ τοῦ καθαροῦ ἀέρος τῶν ὀρέων καὶ τοῦ τραχέος μεγαλείου τοῦ Ὀκεανοῦ, ὑπὸ τὸ φέγγος τοῦ ἀεριοφώτου ἢ πρὸ θεατρικῆς αὐλαίας, ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἡ Ἑλένη ἀπῆρχοντο ἀπὸ πρωίας, κατὰ τὰς ὠραίας ἡμέρας, ὅπως διατρέξωσι τὰ περίξ τῶν Παρισίων δάση καὶ ἐπέστρεφον ἐκ τῶν παιδρῶν τούτων ἐκδρομῶν, κρατοῦντες δέσμας ἀγροτικῶν ἀνθέων, δι' ὧν ἐστόλιζον τὴν οἰκίαν των. Ἄντι νὰ συνδιαλέγωνται περὶ τῆς ἰταλικῆς ἢ γερμανικῆς μουσικῆς, διήρχοντο μακρὰς ἐσπέρας ἄδοντες μουσικὰ τεμάχια ἐκ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου καὶ τοῦ Φράντς Στριουτς. Τέλος τὸ τέκνον των συνεπλήρου τὴν ζωὴν των εὐθυμίας, παιγνίων, γελώτων καὶ χαρᾶς.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ἡ μικρὰ Ἑλένη ἐδειχθη τόσῳ τρελλῇ καὶ ἀτακτοῦ, ὥστε τῇ ἀπεδόθη

μετ' ὀλίγον ἡ ἐλευθερία. Ἐποίησε τὰ πρῶτα δοκιμὰς τῆς εἰς τὴν ζωγραφικὴν δι' ὠχρᾶς βαφῆς, ρωπογραφοῦσα γαλιδέα, τὸν συνήθη ἐπισκέπτην τοῦ ἐργαστηρίου, ὅτε γυνὴ ἐξαισίας καλλονῆς καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένη εἰσῆλθεν αἴφνης. Ἦν ἡ κόμησσα Δεβεραντᾶλ.

Ἀπὸ τοῦ γάμου των αἱ δύο φίλαι δὲν εἶχον ἐπανίδει ἀλλήλας, ὅθεν ἐνηγκαλισθησαν, ἀμφοτέραι συγκεκινημέναι. Ὁ Ἀλέξανδρος ἔχαιρέτισε τὴν κόμησσαν καὶ ἀπῆλθε παρευθὺς τῆς οἰκίας του, μετὰ τῆς κόρης αὐτοῦ. Ἡ κυρία Δεβεραντᾶλ ἠρυθρίασε, διότι ὑπὸ τὸν ταπεινόν, ἀλλὰ ψυχρόν, χαιρετισμὸν τοῦ νεαροῦ ζωγράφου διεῖδε περιφρόνησιν.

— Διατί ὁ σύζυγός σου μᾶς ἀφίνει μόνος; ἠρώτησε τὴν φίλην τῆς καθημένη.

— Βιάζεται νὰ ἐξέλθῃ, ἀπήντησεν ἡ Ἑλένη ἐρυθρίασασα διὰ τὸ ψεῦδος τῆς.

— Μὰ τὸ ξέρεις; ἔγεινες ὠραία! ἀνεκράυασεν ἡ κόμησσα παρατηροῦσα τὴν Ἑλένην δι' ἐταστικὸν βλέμματος.

Δύο γυναῖκες, ἐπαναβλεπόμεναι μετὰ μακρὸν χωρισμὸν, πρώτην φροντίδα ἔχουσιν, ἐν οἰκῇ ποτε ἂν εὐρίσκωνται θέσει, νὰ γνωρίσωσιν ἂν ἐγένοντο μᾶλλον ὠραῖαι ἢ δυσειδεῖς.

— Κόλαξ! εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, ἥτις κάλλιστα ἐγνώριζεν ὅτι ἡ φίλη τῆς ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, σὺ ἔγεινες ἀκόμη ὠραιότερα.

— Μὴ τὰ λέγῃς αὐτά. Βέβαια θὰ σοῦ ἐμπνέω φρίκην. Ἐχὼ τόσον ἀποκάμει, ὑποφέρω τόσα! εἶπεν ἡ κόμησσα. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτά... Τί κάμνεις; πῶς περνᾷς;

— Ὁ Ἀλέκος ἐργάζεται πολὺ, ἐξερχόμεθα μαζὺ καθ' ἡμέραν εἰς μακροὺς περιπάτους, κάμνομεν κανὲν μικρὸν ταξίδιον κατὰ τὸ θέρος... Ἴδου ἡ ζωῆ μου ἀπὸ τετραετίας.

— Πῶς; δὲν συμμετέχεις τοῦ κόσμου; Ὁ σύζυγός σου σ' ἐνεταφίασεν ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου αὐτοῦ; Ἄ! αὐτὸ εἶνε ἔγκλημα.

— Καθόλου, εἶπεν ἡ Ἑλένη μειδιῶσα. Ἐν πρώτοις δὲν εἴμεθα πλούσιοι.

— Μπᾶ! εἶπεν ἡ Ζήλια μετ' ἐλαφρότητος γυναικὸς λησμονησάσης τὴν ἀξίαν τοῦ χρήματος. ὁ πατήρ σου σοὶ ἔδωκε προῖκα διακοσίων χιλιάδων φράγκων.

— Ὅθ μοι τὰς εἶδε βεβαίως, ἂν ὑπανδρευόμην ἑκατομμυριοῦχον, ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι πενήτην χιλιάδες φράγκων εἶνε μία καλὴ προῖκα, ἀφοῦ ὑπανδρευόμην ἄνδρα ἐντελῶς πτωχόν. Εὐτυχῶς αἱ εἰκόνες πωλοῦνται εἰς καλὴν τιμὴν.

— Καλὴ μου φίλη, θὰ ἦσαι πολὺ δυστυχὴς! εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Ἐγὼ! εἶσαι τρελλή;

— Λοιπόν, ἄς ὁμιλήσωμεν εἰλικρινῶς ὡς νὰ εὐρισκώμεθα εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον... ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος ἔδυσε πρὸ πολυλοῦ. Δὲν ἀγαπᾷς πλέον τὸν σύζυγόν σου;

— Περισσότερον ἀφ' ὅ,τι τὸν ἠγάπων.

— Βέβαια, ὡς ἀδελφόν, ὡς πατέρα, ὡς πᾶν ὅ,τι ἐν τῷ κόσμῳ ἀξιοτιμώτερον

καὶ ἀξιοσεβαστώτερον... Ἐπὶ τέλους δὲν τὸν ἀγαπᾷ πλέον ὡς...

— Τὸν ἀγαπῶ, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη σοβαρῶς.

Ἡ Ζήλια τὴν παρετήρησεν ἐκπληκτος.

— Μοὶ ἐπιβάλλεις νὰ τὸ πιστεύσω, εἶπεν.

Καὶ ἡ φυσιογνωμία τῆς κατέστη σκεπτικὴ.

— Καὶ σὺ, πῶς διήλθες τὰ τέσσαρα αὐτὰ ἔτη; ἠρώτησεν ἡ Σερβέν.

— Δέτρεξα τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἐχόρευσα εἰς ὄλας τὰς πρεσβείας, καὶ ἀπότου ἐπέστρεψα εἰς Παρισίους πηγαίνω καθ' ἐσπέραν εἰς τὸν χορόν.

— Τότε διασκεδάζεις;

— Στενοχωροῦμαι τρομερά.

— Καὶ ὁ σύζυγός σου;

— Ὡ! δὲν ἀνήκει εἰς τὴν σχολὴν τοῦ ἰδικοῦ σου. Πρὸ καιροῦ δὲν με ἀγαπᾷ πλέον. Ἐξ ἐναντίας εἶναι παρὰ πολὺ ζηλότυπος, καὶ εἰς βαθμὸν ἐπίφοβον μαλιστα.

Ἡ κόμησσα ἐσιώπησεν ἐπ' ὀλίγον.

— Θέλω ν' ἀποθάνω! ἀνεκράξεν αἴφνης θλιβούσα σπασμωδικῶς τὴν χεῖρα τῆς Ἑλένης.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν ὁ Μονθάλ. Ὁ παρίστατο τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν ἔργον αὐτοῦ ἐν τῷ γαλλικῷ θεάτρῳ, καὶ ἤρξατο φέρων εἰσιτήρια διὰ τοὺς φίλους του. Ἡ κυρία Δεβεραντᾶλ προφανῶς ἐταράχθη λίαν παρατηρήσασα αὐτόν. Ἡ Ἑλένη ὑπαπτεύθη μὴ ὑπέκρυπτε τι ἢ ἐπίσκεψις τῆς Ζήλιας. Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἐξέφρασεν ἐκπληξίν ἢ στενοχωρίαν, ἀλλ' ἔχαιρέτισε τὴν κόμησσαν ὡς θὰ ἔπραττεν ἐνώπιον πάσης γυναικός.

Τὰ διαρρυσάντα ἔτη, ἀπότου εἰδομεν τὸν Λουδοβίκον ἔγραφοντα ἐν τῷ ὀρόφῳ του, εἶχον ἐπιφέρει μεγίστας μεταβολὰς εἰς τὰ χαρακτηριστικά του, ὡς καὶ εἰς τὴν θέσιν του. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦν ἔτι παιδίον, ὅτε μὲν ἐνθουσιῶδες, ὅτε δὲ σκεπτικόν, ἀλλὰ πάντοτε κατεχόμενον ὑπὸ μεγαλοφρόνων ἐνστίκτων. Κατόπιν διήλθε τοιοῦτων δοκιμασιῶν, ἐν αἷς οἱ πολλοὶ ἀπόλλυσι τὰς πεποιθήσεις των, τὴν ἰσχύν των, τὴν ψυχικὴν γαλήνην των, καὶ ἐξ ὧν ἐξῆλθε μεγαλείτερος καὶ καλλίτερος. Δὲν ἦτο πλέον συνήθης ἀνὴρ. Ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ὑπεροχὴ του ἐζωγραφίζετο ἐν τῇ μορφῇ του. Τὸ μέτωπόν του ἐφαίνετο εὐρύτερον, τὸ δὲ βλέμμα του εἶχε τι τὸ ἐπιβάλλον ἢ βαθυτέρα ἀπόχρωσις τῆς ξανθῆς κόμης του, ἡ σωματικὴ διάπλασις του, τὸ πᾶν τοῦ Λουδοβίκου παρίστα αὐτόν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ζήλιας διαφορετικόν. Μυθιστόρημά τι καὶ ἐν δράμα ἐπαυθέντα τὸν εἶχον ἐντὸς ὀλίγου δοξάσει. Νῦν ἐθαυμάζετο, ἐκολλακνεύτο. Οἱ ἄνδρες τὸν ἐφθόνουν, αἱ γυναῖκες ἐπόθουν τὸν ἔρωτά του.

Ἡ Ζήλια ἐγνώριζε πάντα ταῦτα. Ἴσως ἐπεζήτησε συγκινήσεις ἐρχόμεναι ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φίλης τῆς· ἀλλὰ τὸ ἀποπειραθὲν ὑπερέβη τὸ προσδοκώμενον. Ἔστη πρὸ τοῦ Λου-

δοβίκου έκθαμβος και τεταραγμένη έσκέπτετο ότι ώφειλε ν' άναχωρήσει, αλλά ήδυνατεί ν' άπομακρυνθῆ. Ο Λουδοβίκος ώμίλει άπλούστατα, ως εί ούδέποτε έγνώρισε την κυρίαν Δεβεραντάλ. Έδεικνυε μεγίστην περιφρόνησιν προς την κόμησσαν, έκδικούμενος αύτήν, άν και παρετήρει την προφανή συγκίνησιν της. Η έντελής αύτη λήθη του παρελθόντος, ή άπόλυτος αύτη άδιαφορία, έξηρέθισαν την Ζήλιαν.

«Και έν τούτοις ό άνθρωπος αυτός εύρίσκετο έλλοτε πρό των ποδών μου!» άνελογίσθη, και κατείχετο υπό φρικτής έπιθυμίας νά τον ίδῆ και πάλιν γονυπετούντα ένώπιόν της.

Ημίσεια ώρα παρήλθεν από της εισόδου του Λουδοβίκου έν τῷ έργαστηρίῳ αίφνης όξεξι κραυγαί άντήχησαν έν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ. Η κυρία Σερβέν ώχρίασασα έξήλθε πάραυτα. Μέχρι της στιγμῆς εκείνης, ή κόμησσα είχε συμμετάσχει της συνδιαλέξεως, χωρίς ν' άπεύθύνῃ άπ' εύθείας έρωτήσεις προς τον Λουδοβίκον Μονθάλ. Ισταντο άντιμέτωποι και σιγῶντες. Η Ζήλια ήν τόσῳ συγκεκριμένη, ώστε δέν έτόλμα νά έγείρη τους όφθαλμούς. Όπως λάβῃ την προσήκουσαν θέσιν έλαθε βιβλίον τι τεθειμένον επί της πρό αύτῆς εύρισκομένης τραπέζης. Ην ή *Μανῶν Λεσκό*. Επί τινος στιγμῆς έφυλλομέτοει αυτό χωρίς νά προφέρῃ λέξιν, άλλ' αίφνιδια σκέψις έπηύξησε την συγκίνησιν της.

— Ιστορία άποτρόπαιος, έψιθύρισε κλείουσα τό βιβλίον.

— Τόν Δεσγκριέ μέμφεσθε; ήρώτησεν ό Λουδοβίκος Μονθάλ.

— Όχι, άπήντησεν ή Ζήλια την χαμερπή Μανῶν.

— Πρέπει νά έξανίσταται τις κατά παντός άναγκαίως και μοιραίως έπερχομένου; επανέλαθεν ό Λουδοβίκος δια τόν έντελῶς ήρέμου. Και έγώ διήλθον νύκτας άγωνίας και δακρύων πρό του φοβερού τούτου προβλήματος: διατί ή γυνή, ήτις είς τὰ όνειρά μου φαίνεται άκακος, άγνή, σχεδόν ούρανια, έν τῇ πραγματικότητι είνε τόσον άθλία; Άν ύπέμενεν, άκόμη, έστω μετά φρίκης και όργῆς, την τυραννίαν του άνδρός; Άλλ' όχι, τό εύτελέστερον συμφέρον άρκεί όπως την ρίψη είς τὰς άγκάλας του πρώτου τυχόντος. Δια τί νά μάς έκπλήττει τούτο; Αί γυναίκες δέν αύτοδιοικούνται: ύποτάσσονται είς την δεσπόζουσαν αύτάς θέλησιν. Τό μεγαλειον του άνδρός έγκείται είς τό νά γνωρίζῃ, κατά τὰς περιστάσεις, νά παρακούῃ τον θετικόν νόμον, ίνα ύπακούσῃ είς τον ήθικόν. Αί γυναίκες δέν γνωρίζουσι τον νόμον αυτόν. Εκτός της συμφωνίας και της συνηθείας, δέν έχουσιν άλλον κανόνα. Γυνή, φνινομένη χθές άγια, εμπνέει σήμερα τον οικτον και την περιφρόνησιν, και τίποτε περισσότερον. Τὰ πάντα κανονίζει άποκλειστικῶς και συμφώνως των περιστάσεων. Μοι έχρειάσθη άρκετή πείρα δια ν' άποκτήσω την πεποιθισιν αύτήν. Τώρα ξεμαθα νά ζητῶ από την γυναίκα ό,τι δύναται μόνον νά μοι δώσῃ.

Η τραχέα αύτη όμολογία θά καθίστα την Ζήλιαν περιχαρή, άν άντελαμβάνετο έν τῷ βλέμματί του τό έλάχιστον πείσμα, έν τῇ φωνῇ την έλαχίστην πικρίαν. Άλλ' ό Λουδοβίκος ώμίλει δια τόνου τόσῳ ψυχρού και μεμετρημένου, προσήλου επί της κομῆσης βλέμμα τόσῳ ήρεμον και γαλήνιον, ώστε αύτη, άκούουσα αυτού, έσκέπτετο ότι δέν τῷ ήτο ποσῶς άρεστή, άλλ' έτέρα γυνή, ήν πιθανόν έσυλλογιζετο κατά την στιγμῆν εκείνην.

Δάκρυα έρρευαν έκ των όφθαλμῶν της. Επί τῇ ιδέᾳ ότι ό Λουδοβίκος θά παρετήρει αύτά, σκληρῶς έβχσανιζετο. Εύτυχῶς επανήλθεν ή Έλένη κρατοῦσα είς τὰς άγκάλας αύτῆς την μικράν κόρην της, ήτις κόψασα τον δάκτυλον εκλαιεν έτι. Η κυρία Δεβεραντάλ άπεχαιρέτισε την φίλην της και έξήλθε του έργαστηρίου.

Μετὰ την άναχώρησιν της ή Έλένη έρριψεν επί του Λουδοβίκου βλέμμα περιεργον.

— Άπατάσθε, κυρία μου, είπεν ό Λουδοβίκος άπαντῶν είς τό περίεργον εκείνο βλέμμα της Έλένης. Η κυρία Δεβεραντάλ ίσως είνε ή ώραιότερα γυνή των Παρισίων, αλλά την άγαπῶ τόσον όλίγον, ώστε τώρα μετανοῶ, διότι υπήρξα σκληρός και άγενής προς αύτήν.

Η Ζήλια άπέπεμψε την άμαξάν της και επέστρεψεν είς τον οίκόν της πεζῇ. Άνεπαισθήτως έβάδισε πλέον λεύγῃς πρό των όφθαλμῶν της μόνον ή μορφή του Λουδοβίκου παρουσιάζετο τὰ ὡτὰ της προσέβαλλε μόνον ή φωνή του. Ητο τρελλή εξ έρωτος δι' εκείνον, όν είχε περιφρονήσει και προδώσει.

Την αύτην έσπέραν έν τῷ γαλλικῷ θεάτρῳ ύφίστατο έτέρας άγωνίας. Άρου επί πολὺ επάλαισε κατά φαντασιώδους ιδέας άκατανοήτου, ό κόμης, όστις ύπεκρίνετο προς την κόμησσαν ίποποτικῆν φιλοφροσύνην, έδέχθη νά την συνοδεύσῃ είς τό θεάτρον.

Είσερχομένη έν τῷ θεάτρῳ ή Ζήλια έκολακευετο υπό ματαίας έλπίδος. Τό παρασταθισόμενον έργον θά περιείχεν ίσως ύπαινιγμόν τινα της παρελθούσης διαγωγῆς της, όστις θ' άπεκάλυπτε κατά βάθος την καρδίαν του Λουδοβίκου.

«Προσεποιήθη γενναιότητα και άδιαφορίαν την πρώϊαν ταύτην έσκέπτετο, άλλὰ δέν δύναται νά με λησμονήσῃ. Τόν άγαπῶ πάντοτε, έγώ, ήτις τόσον αίτηχῶς τον έγκατέλειψα, καθ' όν χρόνον μ' έλάτρευεν».

Είς οὐδέν μέρος του έργου ύπεμφαίνοντο αί παλαιαί θλίψεις του Μονθάλ. Η Ζήλια, ψευθεϊσα των έλπίδων της, προσεποιήθη την άδιαφορον. Αίφνης είδε πάντα τὰ βλέμματα διευθυνόμενα προς θεωρετον της πρώτης σειράς, έν φ' εύρίσκετο νεαρῶ γυνή, διαπρέπουσα επί κομψότητι και καλλονῇ. Ο Λουδοβίκος ήν έν τῷ θεωρείῳ εκείνῳ. Εμεινεν εκεί στιγμῆς τινος, άνταλλάξας μετὰ της νεαρῆς γυναικός όλίγας λέξεις. Άλλ' ή ζήλοτυπία βλέπει υπό διάφορους ὄψεις: υπό την φαινομενικῆν εύκοσμίαν των τρόπων της

ή Ζήλια άνεγνώρισε τον έρωτα, τον εύτυχῆ έρωτα. Η λύπη, ήν έγκαρδίως συνησθάνθη υπήρξε τόσῳ βιαία, ώστε καθ' όν χρόνον ήγωνία νά την άποκρύψῃ, έθραυσεν έντός των δακτύλων αύτῆς τό ριπιδίον της.

[Έπειτα συνέχεια].

K.

Τὰ εξῆς βιβλία, εύρισκόμενα έν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ημῶν, άποστέλλομεν ταῖς Έπαρχίαις και τῷ Έξωτερικῷ, ελεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Επίσης προμηθεύομεν είς πάντα όποιονδήποτε βιβλίον, άρκεί ή αίτησις νά συνοδεύηται μετ' άντίτιμον αυτού.

Άσκάνιος, υπό Άλ. Δουμά (τόμ. 7) δρ. 4.20 — Εικοσιπενταετής Έλλην πλοίαρχος διήγημα υπό Στεφ. Ξένου. λ. 50. — Έκστρατεία μας είς την σελήνην, υπό Δ. Καλαποθίχη, δρ. 1.50. — Έρυθρά κηλίς, υπό Παύλου Φεβζλ, μετάφρασις Ηλ. Ραφοπούλου. δρ. 2. — Έρυθροί ροζαϊδοφόροι, υπό Ρονσον de Terail, μετάφρασις Ν. Δεστουάνου, (τόμ. 2) δρ. 4. — Έρυθρόδερμοι, υπό Ρ. Duplessise, μετάφρασις Γ. Ίγγλιση, δρ. 1.50. — Η καιύθη του Θωμά ή ό βος των μαύρων έν Αμερικῇ, υπό Έρριέτας Στόνης, μετάφρασις έκ του άγγλικού (τόμοι 2) δρ. 2.50. — Ιατρος Ραμῶ, υπό Γεωργίου Όνέ, μετάφρασις Α. Παποδιαμαντη, δρ. 3. — Ιζολίνα ή Μεξικανή, μυθιστόρημα μεταφρασθέν έκ του άγγλικού. δρ. 2. — Ιστορία τεθνεῶτος, μυθιστόρημα, δρ. 2. — Κραυγή της παράφρονος, μυθιστόρημα έκ του γαλλικου. δρ. 2. — Αλήσταργος Λασειναγῆ, υπό Έρνέστου Κανενδή, δρ. 4.50. — Μνηστή των εκατομμυρίων, δρ. 5. — Μεγάλη περουσία, νεώτατον μυθιστόρημα, υπό Ξαβιέ δε Μοντεπέν (τόμοι 2.) δρ. 3.20. — Μυῦρος πειρατής, μυθιστόρημα υπό Α. Νουάρ, (τόμοι 3.) δρ. 4. — Μαρκησία Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ίουλιου Μαρύ, δρ. 3. — Μικρά μήτηρ, υπό Αιμυλίου Ρισβούργ, δρ. 4. — Μεγάλη Ίζα, υπό Αλεξάνδρου Μπουβιέ, μετάφρασις έκ του γαλλικου, δρ. 4. — Μιχαήλ Στρογκώ από Μίσγας είς Σιβηρίαν, συγγραφή Ίουλιου Βέρν, δρ. 2.50. — Πάσσαλος του θανάτου, μυθιστορία έκ του γαλλικου, δρ. 4.50. — Πάπισσα Ιωάννα, μεσαιωνική μελέτη, υπό Έμ. Ροΐδου, έκδοσις μεγάλη μετά εισαγωγῆς, προλόγου, άπαντήσεως είς την εγκύκλιον της Ιεράς Συνόδου και έπιστολῶν ενός Άγρινιώτου, δρ. 2. — Πικουλος Άλλαγας, μετάφρασις Ν. Δραγούμη (τόμοι 7) δρ. 6. — Τελευταία ήμέρα καταδίκου, υπό Βίκτωρος Ουγκώ, δρ. 1. Αί Συνοικίαι του Δονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια των Χαρμείων, κατά μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 4.70 — Η Έλμα, ήτοι σκηναι έν Ανατολή, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα του Γράν, υπό Ίουλιου Βέρν, δρ. 4. — Η Γρόβλος του Μόλου, υπό Πονσῶν δε Τεράιλ, δρ. 2.20 — Η Άμαξ Άρμόδος 13, υπό Ξαβιέ δε Μοντεπέν, δρ. 11. — Έξ μολογγίσις ενός Τέκνου του Αϊώνος δρ. 2.20. — Έπιστολαί μιᾶς Μηδενιτρῆς δρ. 1.40. — Η Μοσχομαγάκα των Παρισίων, υπό Πῶλ δε Κόκ δρ. 2.20 — Ιστορία δύο Μελλονύμφων, υπό Αλεξ. Μανζόνη (τόμοι 3) δρ. 4. — Ο Καμπούρης των Παρισίων, υπό Πῶλ δε Κόκ δρ. 4.30 — Τὰ Έγνη ενός Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Τὰ Μυστήρια του Κόσμου, μετ' εικόνων δρ. 4.70 — Ο Ίωάννης άνευ επιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Η Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Περιοδεία έν Περσία, μετ' εικόνων δρ. 3.30. — Ο Περιπλανώμενος Ίουδαίος, μετάφρασις Ν. Δραγούμη δρ. 5 — Ο Μαῦρος Πειρατής, μετά πολλῶν εικόνων δρ. 4.50 — Η Αήσταρχος Γυνή δρ. 4.50 — Οί Τρεις Σωματοφύλακες, υπό Α. Δουμά δρ. 4.30 — Μετὰ εἴκοσιν έτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια του Σουζυικου Έρωτας (έκδοσις Β') δρ. 4.70 — Η Βασίλισσα της Καλλονῆς και ή Πριγκιπίσσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ο Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — Η Μαλβίνα δρ. 1.60 — Δόν Κιχώτης, μετάφρασις Ι. Ίσδ. Σκυλίση, μετὰ 43 εικονογραφιών δρ. 4.